

den vi har behandlet lovforslaget. Og den risiko er jeg ikke sikker på hr. Keld Albrechtsen vil være parat til at løbe.

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Jeg vil godt spørge ministeren, hvorfor man ikke har taget alle de ting med, som Kommissionen egentlig har givet i deres høringssvar. Der har man undladt nogle ting i loven her.

Samtidig står der også alle steder i loven: »Kan ministeren fastsætte regler«. Det er ikke noget med, at man skal gøre det.

Hvorfor går man ikke ind og siger: Jamen det vil vi altså have på plads? Ellers er det bare, ligesom at det hele jo er på et løst grundlag.

(Kort bemærkning).

Fødevareministeren (Mariann Fischer Boel):

Hvis hr. Dohrmann har den opfattelse, at det her lovforslag er kommet til verden på et løst grundlag, så synes jeg, det må være ret vanskeligt at overbevise hr. Dohrmann om, at der er taget alle de forholdsregler, som vi med udgangspunkt i den videnskabelige udredning af det her område har haft et helt år til at koncentrere os om.

Så må hr. Dohrmann jo i et konstruktivt udvalgsarbejde, som jeg forstår, at hr. Dohrmann så vil bidrage med, komme med de forslag, som Dansk Folkeparti mener er nødvendige for, at man kan have en positiv holdning til forslaget.

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Det er klart, at vi selvfølgelig vil medvirke konstruktivt til at få det her lavet så godt som overhovedet muligt. Men kan ministeren ikke se, der er et problem i, at der ligesom ikke er nogle faste rammer i det her, og at man ligesom prøver at signalere til resten af Europa, at vi har opgivet på forhånd?

Vi mener jo, at man her ligesom skal prøve at bremse op, at man har reglerne. Når det er, at det så sker, at moratoriet falder, så er man på forkant med de ting, der kan strammes op. Men vi behøver ikke at gøre det på nuværende tidspunkt, uden at vi er tvunget til det.

Hvad ville ministeren sige til, hvis det var, at man udsatte det til næste samling?

(Kort bemærkning).

Fødevareministeren (Mariann Fischer Boel):

Med hensyn til en udsættelse skal jeg bare henviser til mit svar til hr. Keld Albrechtsen. Det mener jeg vil være en unødvendig risiko at løbe.

Kl. 13.50

Og så vil jeg godt sige til hr. Dohrmann, at der sandelig ikke er nogen af mine europæiske kolleger, der opfatter, at vi i Danmark har opgivet noget som helst. De er fulde af misundelse over, at vi i Danmark allerede nu har et kvalificeret fagligt grundlag som udgangspunkt for lovgivning. De kigger os alle sammen over skulderen for at nyttiggøre de oplysninger, de undersøgelser, som er blevet foretaget i det her forløbne år, så det er fuldstændig uden grund. Hr. Dohrmann behøver ikke gøre sig nogen bekymringer i den anledning.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Udvalget for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 171: Forslag til lov om ændring af udlændingeloven og integrationsloven. (Ændring af reglerne om familiesammenføring med børn, skærpelse af betingelserne for opholdstilladelse til udenlandske religiøse forkyndere m.v., begrænsning af adgangen til ægtefællesammenføring for personer, der er dømt for vold mod en tidligere ægtefælle eller samlever m.v.).
Af integrationsministeren (Bertel Haarder).
(Fremsat 20/2 2004).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Birthe Rønn Hornbech (V):

Forslaget, som allerede har været genstand for hidsig drøftelse i dagspressen, vedrører jo forskellige ændringer af udlændingeloven, som bygger på en politisk aftale mellem regeringspartierne, Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti.

Nogle af de stramninger, som fremgår af lovforslaget, er, at der indføres en 10-års-karensperiode for ægtefællesammenføring, hvis den herboende ægtefælle er dømt for vold mod en tidligere ægtefælle. Det bliver også sådan, at adgangen til familiesammenføring af mindreårige børn begrænses, og meningen er jo, at vi vil begrænse antallet af genopdragelsesrejser.

Der bliver forskellige andre stramninger, der tilsigter det samme formål, og der vil i øvrigt blive en skærpet indrejsekontrol og inddragelsessager, når udlændinge, der har fået opholdstilladelse, tilsyneladende alligevel ikke vil være her.

Men de regler, jeg specielt vil gøre noget ud af, er jo de særlige regler for opholdstilladelse til forkyndere, missionærer m.v., idet det er meget tydeligt for den debat, der har været i dagspressen, at man åbenbart ikke har haft lyst til at læse, hvad der står i lovforslaget.

Det er ellers ikke, fordi det er så forfærdeligt vanskeligt. Alligevel har det jo føjet med beskyldninger om, at vi med dette lovforslag nu knægtet religionsfriheden. Pudsigt nok er det ikke en påstand, som jeg hører fra Centeret for Menneskerettigheder. Mon ikke, at de ville have opdaget det, hvis det var i strid med religionsfriheden? Det tror jeg.

Men hvad er det så for nogle regler, der indføres i lovforslaget? For det første kan jeg sige, at den persongruppe, som det drejer sig om, nemlig religiøse forkyndere og missionærer og ordensbrødre og -søstre, jo er en gruppe, som hidtil har været reguleret administrativt. Alt andet lige vil det altid være en forbedring af retssikkerheden, at man ændrer en administrativ praksis til at blive lovfæstet. Så er reglerne genstand for offentlig drøftelse tre gange her i Folketinget, og man kan følge med i, hvordan reglerne er. Det er så bare beklageligt, at man altså har valgt fra kritikernes side ikke at læse reglerne. Men der er i hvert fald den mulighed.

Det har jo altid været sådan, at religiøse forkyndere har fået en positiv særbehandling, idet man ikke har stillet krav om, at de skal have det sædvanlige opholdsgrundlag i orden. Religiøse

forkyndere har altså fået en særlig lempelig behandling, og sådan vil det fortsat være.

Så når man begynder at tale om, at der stilles betingelser for religiøse forkyndere og missionærer m.v., så er det altså vigtigt at holde sig klart, at de under alle omstændigheder får en positiv særbehandling, og det er i det lys, at vi må diskutere de betingelser, der stilles.

Hvad er det så for nogle betingelser, der stilles? Ja, det er, at de pågældende skal kunne godtgøre en tilknytning til folkekirken eller til et anerkendt eller godkendt trossamfund her i landet. De skal kunne godtgøre, at de har en relevant baggrund eller uddannelse for at kunne virke inden for et religiøst ordenssamfund, og de skal være selvforsørgende.

Kl. 13.55

Så er der regler om, at opholdstilladelse vil blive nægtet, hvis der er grund til at antage, at den pågældende udgør en trussel mod den offentlige tryghed, orden, sundhed, sædelighed m.v., og opholdstilladelsen vil kunne inddrages, hvis en person fra den pågældende personkreds er dømt for overtrædelse af straffelovens bestemmelser om trussel mod den offentlige orden og sikkerhed eller trussel mod enkeltpersoner eller mindretal.

Det er sådan, der står i lovforslaget. Jeg er sikker på, at de fleste vil synes, at disse lovbestemmelser er helt rimelige og ikke har et klap med religionsfriheden at gøre. Lovforslaget er tværtimod som sagt udtryk for, at vi ønsker klare og gennemskelige regler.

Hvis der er nogen, der mener, at kravet om, at man skal have tilknytning til et godkendt trossamfund, skulle være i strid med religionsfriheden, så skylder kritikerne os at forklare, hvad religionsfrihed efter deres begreber så er.

Jeg kan hilse og sige, at man ikke nogen steder i den juridiske teori vil kunne finde belæg for, at religionsfrihed skulle være det samme som retskrav på at få en udenlandsk forkynder til Danmark. Jeg kan også hilse og sige, at der ikke nogen steder i teorien vil være belæg for at påstå, at udlændinge har krav på religionsfrihed i Danmark. Altså religionsfrihed i Danmark gælder kun for enhver tilstedeværende person, der er i Danmark, altså også udlændinge, der først er kommet ind. Men man kan altså ikke ved at stå uden for påberåbe sig religionsfriheden i Danmark. Der er ganske enkelt ikke noget at komme efter.

Men det, der jo er sket, er, at man har blandet reglerne sammen med nogle regler, som overho-

vedet ikke står i lovforslagets tekst, nemlig nogle regler, der hører hjemme ovre i Kirkeministeriet. For det er nemlig sådan, at når man så først har fået opholdstilladelse, så vil man under visse omstændigheder kunne få en vielsesbeføjelse, og da det er en offentlig myndighedsudøvelse, så stilles der særlige krav. Men det er altså ikke krav, der stilles for opholdstilladelsen, og det sammensurium af rod vil jeg altså godt tilbagevise. Der er ikke nogen krænkelse af religionsfriheden i dette forslag. Venstre kan støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det Radikale Venstre kan selvfølgelig støtte ethvert forslag, der går ud på at styrke retssikkerheden i samfundet, men som jeg læser det her forslag, så går det ikke ud på at styrke retssikkerheden. Tværtimod indføres der nu nye regler for, hvad der skal til, for at man kan komme til Danmark som religiøs forkynder.

Der står bl.a. i bemærkningerne til § 9, stk. 3, at forudsætningen for, at en forkynder kan få opholdstilladelse i Danmark, er, at vedkommende har en relevant baggrund eller uddannelse for at virke som religiøs forkynder eller missionær eller inden for et religiøst ordenssamfund.

Så vidt jeg kan se, overlades det fuldstændig til embedsmændenes skøn at finde ud af, om en missionær har den relevante baggrund. Hvor er retssikkerheden i det her, og hvorfor skal staten overhovedet til at blande sig i noget, som de religiøse fællesskaber tidligere har taget sig af?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Fru Elsebeth Gerner Nielsen har fuldkommen misforstået det. Der er ikke tale om, at statsmagten begynder at blande sig i udøvelsen af den enkeltes religion. Man stiller nogle betingelser for at få opholdstilladelse inden for et område, hvor reglerne i forvejen er lempeligere, og det er åbenbart den opbygning af forslaget, fru Elsebeth Gerner Nielsen ikke forstår, men blander det hele sammen i et sammensurium. Det er alene betingelserne for at komme til landet.

Det, man vil kræve af de enkelte trossamfund, er naturligtvis, at det nogenlunde svarer til, hvad trossamfundet plejer at kræve selv. Men fru Elsebeth Gerner Nielsen er meget velkommen til at stille nogle spørgsmål i udvalget, og så vil det blive præciseret fra ministerens side, hvordan den administrative praksis er.

Men det er, som om fru Elsebeth Gerner Nielsen tror, at dette er et nyt, jomfrueligt område, vi betræder. Det er det ikke. Men det har altså bare været reguleret af administrative regler tidligere, og nu kommer det ind i loven, og det synes vi er en forbedring.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det har ikke tidligere været en del af den administrative praksis, at man har stillet krav til den uddannelsesmæssige baggrund. Det er noget nyt, og det er også det, de forskellige religiøse foreninger hæfter sig ved. Jeg er udmærket klar over, at udgangspunktet her er nogle krav, der skal stilles i forbindelse med, at man giver opholdstilladelse.

Men problemet er jo, at der er nogle religiøse fællesskaber, der simpelt hen har tradition for at hente deres religiøse ledere uden for landets grænser. Det har indtil nu overhovedet ikke givet nogen som helst problemer. Der er ikke et eneste eksempel på misbrug, og alligevel vælger regeringen altså nu at gå ind og blande sig i noget, som man tidligere har ment var noget, der tilhørte de religiøse fællesskabers frihed i forbindelse med selv at tage stilling til, hvordan de vil indrette sig.

Jeg kan ikke forstå, hvordan et liberalt parti som Venstre kan gå ind for, at det nu skal være statsmagten, der går ind og blander sig i, hvem man kan ansætte, hvem man kan bruge som religiøs forkynder.

Kl. 14.00

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jamen det bliver ikke bedre af, at fru Elsebeth Gerner Nielsen gentager sig selv. Det, som udlændingeloven regulerer, er alene opholdsbetingelserne for at komme til Danmark. Denne regering har generelt foretaget en stramning af udlændingeloven, og vi ønsker ikke, at religionsfriheden misbruges til, at gud og hvermand, undskyld udtrykket, kommer ind i Danmark i ly af religionsfriheden.

Jeg tror egentlig slet ikke, der er nogen kirkesamfund, der er interesserede i, at der skal være misbrug. Når de forskellige kirkesamfund får tænkt sig om, er jeg faktisk ret overbevist om, at de vil være godt tilfredse med, at det jo også er en beskyttelse af dem, at de ikke kan udsættes for pression.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Kan fru Birthe Rønn Hornbech forklare mig, hvorfor der skal være lempeligere vilkår for at komme til Danmark, bare fordi man er religiøs.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Ja. Det er en god tradition, vi har haft i mange år, at der gælder forskellige positive særbestemelsesregler for de mindre kirkesamfund i Danmark. Der gælder en lang række positive særregler for dem. Og vi synes stadig væk, at der skal være den positive særbehandling, at også reglerne er lempeligere for folk med en tro.

Jeg er helt klar over, at hr. Søren Søndergaard ifølge sit eget udsagn betragter alt, hvad der har med religion at gøre, som overtro, men så betragtet det som særlige lempelige regler for dem, der lider af overtro.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Så mangler jeg bare argumentet for, at folk, der lider af overtro, skal have særlige lempelige regler, altså ud over at det er en tradition. Traditioner kan man jo bryde, det har regeringen jo gjort på så mange områder.

Hvad er grunden til, at man, fordi man tilfældigvis tror på Gud eller tror på et eller andet andet, så skal have særlige lempelige regler for at komme til Danmark i forhold til folk, som f.eks. arbejder for menneskerettighederne eller arbejder for lighed mellem kønnene, eller hvad ved jeg? Hvad er begrundelsen?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det er sjovt nok, at det spørgsmål skulle komme fra hr. Søren Søndergaard. Nu læser jeg jo mere grundloven end menneskerettighederne, for jeg synes, at grundloven er bedre. Men jeg troede sådan set, hr. Søren Søndergaard vidste, at religionsfriheden er en af de helt fundamentale frihedsrettigheder ikke blot i den danske grundlov, men faktisk også i menneskerettighederne, og det anser jeg også for en god begrundelse.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

På baggrund af det, som fru Rønn Hornbech nu siger, forstår jeg så ikke, at man alligevel fra statsmagtens side skal blande sig i, om de men-

nesker, der kommer her til landet, har en bestemt uddannelse i det, de skal forkynde.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det er, fordi vi ikke har fri indrejse i Danmark, og at vi ikke ønsker fri indrejse i Danmark. Der er så nogle som hr. Søren Søndergaard, der undrer sig over, at vi giver religiøse forkyndere en positiv særbehandling, men den positive særbehandling er altså ikke så ubegrænset, at man i ly af religionsfriheden skal kunne indrejse.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Det vil sige, at det alene er for at undgå, at nogle mennesker kommer til landet, at man har foreslået det forslag, og det vil sige, at det er på baggrund af, at man tidligere har ment, at det var fornuftigt ud fra religionsfrihedstankegangen, at man selv valgte sin forkynder, at regeringen kommer med forslaget.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det er ikke sandt, at man selv vælger sin forkynder. Det har man aldrig kunnet. Det har altid skullet kræve opholdstilladelse, og det skal det fortsat.

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KD):

Der står flere steder i lovforslaget, at de religiøse forkyndere i deres virke ikke må formidle værdier og holdninger, der strider mod de grundlæggende værdier i et demokratisk samfund, at de ikke må ytre sig på en måde, der er til skade for grundlæggende demokratiske principper osv. osv. Det står på side 27, det står på side 62 osv.

Når der står noget i lovforslaget, der egentlig har en tyngde og virkelig er vigtigt, ville det så ikke også være på sin plads at definere det – f.eks.: Hvad vil »grundlæggende værdier i et demokratisk samfund« og »grundlæggende demokratiske principper« osv. sige? – så man igen er klar over som forkynder, som kommer hertil, hvad det egentlig er, det her drejer sig om.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det, der står i lovtæksten, er, at opholdstilladelse ikke kan meddeles, hvis der er grund til at antage, at udlændingen udgør en trussel mod den

offentlige tryghed, den offentlige orden, sundheden, sædeligheden eller andres rettigheder og pligter.

Jeg vil gerne medgive fru Kornbek, at jeg synes, det her er det centrale punkt, når vi skal diskutere frihedsrettigheder, og derfor tror jeg godt, vi to kan blive enige om, at her er det vigtigt, at vi får stillet nogle endnu mere præcise spørgsmål, end der er svar på i bemærkningerne. Det vil jeg meget gerne være med til, fordi jeg kan høre på fru Kornbek, at vi har de samme mål.

Kl. 14.05

Der skal selvfølgelig overhovedet ikke være tale om sindelagskontrol, det siger sig selv. Men sådan som lovforslagets tekst er udformet, har jeg egentlig svært ved at se, at det har nogen større selvstændig betydning ud over på den straffelov, som er indført som et forsøgsbegreb på det meget forberedende stadium i forbindelse med strafbare handlinger, som blev kriminaliseret i forbindelse med terrorlovgivningen.

Men jeg mener, det er rigtigt, at et land værger for sig og også sikrer sig, at man ikke i ly af religionsfrihed giver opholdstilladelse til nogen, der i virkeligheden kommer ind for at undergrave demokratiet.

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KD):

For mig er det egentlig noget meget centralt, at man spørger, hvad det er for nogle grundlæggende værdier og demokratiske principper, så det ikke er noget, vi bare antager, eller at vi vil forhindre, at nogle rent faktisk har mulighed for at ytre sig.

Men det er kun en tolkning. Det er jo ikke, fordi det er inden for straffelovens rammer osv. Det synes jeg egentlig man skal bore lidt mere i. Hvad er det egentlig, der bliver sagt helt præcis omkring de her spørgsmål? Er det på baggrund af noget, man antager, eller noget man fortolker, og hvem er det, der skal fortolke? Det bør måske præciseres. Helt præcis: Hvad er det for nogle grundlæggende værdier og demokratiske principper, der her er tale om, som vi gerne vil værne om?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg tror, at vi to er fuldkommen enige, fru Kornbek. Jeg tror også, at fru Kornbek er enig med mig i, at vi skal beskytte demokratiet, men det er jo den ældgamle diskussion helt tilbage fra det

gamle Grækenland: Hvor langt kan man beskytte demokratiet, uden at man antaster det demokrati, man ønsker at beskytte?

Jeg opfatter bestemt ikke det her forslag som sindelagskontrol. Så ville jeg ikke have godkendt det som ordfører for Venstre. Og jeg betragter det heller ikke som et indgreb i ytringsfriheden. Jeg betragter det som en kærkommen anledning til, at vi får det præciseret og tager det med i vores betænkning til sin tid.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det fru Karen J. Klint som ordfører.

Karen J. Klint (S):

Der har været rigtig mange høringssvar og mange komplicerede høringssvar til det her lovforslag, vi skal sagsbehandle i dag. Lovforslaget er jo heller ikke en kopi af det, der har været sendt til høring, så vi kunne måske godt have drøftet, hvorvidt det faktisk skulle have været i en ny høringsrunde, inden det kom til drøftelse her i salen.

Teksten er omfattende og kompleks. Det kan ikke være anderledes, når det er så konventions-sikrede områder, der skal lovgives om. Derfor skal det kommende udvalgsarbejde også afspejle alvoren i sagen og også de mange delelementer.

Socialdemokraterne har altid integration som mål for hele vores arbejde på flygtninge- og indvandrerområdet. Det har vi også i denne sag.

Integration forudsætter gensidig respekt, når folk med forskellige baggrunde skal udgøre et nyt fællesskab. Derfor skal vi vise tolerance over for hinanden og turde stille krav og have forventninger til hinanden.

Om genopdragelsesrejser vil jeg understrege, at det er klart omsorgssvigt fra forældrenes side, hvis de sender deres barn ud af landet alene for at forhindre barnets integration i det danske samfund. Vores mål er at undgå, at børn sendes ud.

Jeg kan fint følge de betænkeligheder, der går på, om vi med dette lovforslag har fundet den eneste rette metode til at forhindre udsendelse til genopdragelse. Der skal ikke herske tvivl om, at Socialdemokraterne er på barnets side. Barnet skal ikke udsættes for dobbelt straf, fordi forældrene svigter.

Men politiske visioner alene gør det ikke hos disse familier, der skal have mere massiv hjælp, også hjælp, der kan være grænseoverskridende enten for familien selv, når den ikke ønsker nær-

kontakt med samfundet, eller for de myndighedspersoner, der er tæt på barnet, og som skal handle på en anden måde end i dag. For i dag forsvinder børnene, uden der forlods har været grebet godt nok ind, for så havde vi jo kunnet beskytte barnet mod udsendelsen. Barnet skal desuden kunne stole på, at der er hjælp at hente, ellers henvender det sig ikke, hvis det trues med udsendelse.

Socialdemokraternes politik på børneområdet går ud på, at børn har ret til to forældre, også selv om disse måtte vælge eller være tvunget til at bo i to lande. Barnet har ikke nødvendigvis altid lige stor tilknytning til begge forældre, og derfor støtter vi, at det skal være relationen mellem barn og forældre og ikke bare den juridiske forældremyndigheds ret, der vægtes, når et barn søger om at komme til Danmark.

Kl. 14.10

Bopæl i to lande vanskeliggør, at et barn kan bo på skift hos sine forældre, som det jo kan i Danmark hos mange skilsmissefamilier. Derfor er der indbygget den konventionsbeskyttelse, der er omkring samkvem, sådan at børn også kan sikres samkvem hos forældre, uden at det skader dem, når man tæller op omkring tilkynningsret. Så samkvem i et andet land skader altså ikke barnets muligheder for at være her i landet.

Det er vigtigt også for os, at familien beskyttes som en samlet enhed. Derfor fik vi med fra det udkast, der blev sendt i høring, og det lovforslag, vi har nu, at søskende skal følges ad.

Vedrørende religionsafsnittet har mange været oppe af stolene. Jeg har det ligesom den forrige ordfører, at man faktisk godt kan sætte sig lidt ned igen. For vi mener ikke, der er noget grundlovsstridigt i det, der er her. Vi vil gerne understrege, at alle borgere har ret til at dyrke deres tro på egen måde, men det forhindrer ikke, at der skal være regler i samfundet, som også religiøse forkyndere og andre skal indordne sig under. Der gælder kollektive hensyn til samfundet. Og jeg har det faktisk godt med, at vi i et af høringssvarene også får afklaret, at menneskerettighederne på individniveau står over konventioner om retten til religionsfrihed.

Når vi stiller krav til andre, nytter det ikke noget, at vi kun nøjes med at stille krav og forventninger. Vi skal så også hjælpe dem med nogle værktøjer, så de kan leve op til de forventninger. Derfor synes vi også, det kunne være meget god idé at følge op f.eks. med tænketankens forslag omkring et introduktionskursus for

udenlandske forkyndere, der kommer her til landet, så de har noget at have mulighederne i for at leve op til vores forventninger.

Vi vil gerne kvittere for, at vores forslag omkring udenlandske praktikanter forholdt her i Danmark, altså vores B 86, er kommet med i forslaget, sådan at vi nu får regulerede forhold på området.

Omkring det beskrevne om karenstid for ægtefællesammenføring var vi også parat til at udvide en karenstid over for andre voldelige handlinger. Vi må så se på under udvalgsarbejdet, hvordan det kan håndteres. Lige nu er det klart, ved at det så også tæller med i forhold til børnenes mulighed for forældresammenføring, at hvis man har voldelige forældre, skal man selvfølgelig ikke være forpligtet til at bo hos de voldelige forældre.

Debatten har vist, at der er brug for mange ting i forslaget her. Jeg tror også, at vi får brug for at indbygge en evaluering af konsekvenserne af forslaget. Så det er vi meget åbne over for. Og som sagt er vi også åbne over for, at der skal være den udvalgsbehandling og dermed den fornødne tid, så loven ikke forhastes igennem.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg er helt enig med den socialdemokratiske ordfører i, at det her forslag burde have været ude i en ny høringsproces. Det her er noget sjask. Lovforslaget er på nogle områder blevet lavet om til næsten ukendelighed, og derfor havde det været meget hensigtsmæssigt at få det ud i høring igen.

Jeg er til gengæld i tvivl, når den socialdemokratiske ordfører siger, at Socialdemokratiet er på børnenes side. Jeg ser ingen klare beviser for det. Jeg kunne f.eks. godt tænke mig få en forklaring på, hvordan man kan være på børnenes side, når det her lovforslag indebærer, at alle børn uden tilknytning til Danmark, som søger om opholdstilladelse her, efter at de er fyldt 15 år, ikke kan få opholdstilladelse. Hvordan kan man komme frem til, at det er at være på børnenes side, at børn mellem 15 og 18 år ikke længe kan komme til Danmark, selv om deres forældre bor her?

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg takker selvfølgelig for noget af den enighed, som ordføreren kommer frem med her. Jeg læser nu ikke lovforslaget om, at der er totalt grænse-

forbud for børn over 18 år for at komme ind i landet, helt så bombastisk.

Der er faktisk mange undtagelser. Der står netop, at det skal være en konkret vurdering, og der er så også er nogle eksempler på, hvad der skal ind i den vurdering. Det er automatikken i det, der er begrænset, og det er det ud fra, at vi synes, at når integration også er vores vigtigste indgangsport til området her, så er det meget vigtigt, at forældre ikke bevidst undlader at få deres børn med til landet i tide, men at man lader dem forblive i et andet land, indtil de er 18 år. Og så er det også, fordi vi gerne vil være med til at se, om reglen kan forbygge, at børn udsendes til genopdragelse.

Men der stod jo f.eks. også i det oprindelige forslag omkring søskende, at søskende over 15 år ikke kunne komme med. Den regel er også væk. Så der er faktisk nogle meget konkrete forslag til, hvordan 15-årige børn også har ret til stadig væk til at komme til Danmark.

Kl. 14.15

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg synes, lovforslaget er fuldstændig klart. Hovedreglen er, at man ikke kan indgive ansøgning om at få et barn til Danmark, hvis barnet er fyldt 15 år, men der er nogle ganske bestemte ting, der kan gøre, at man alligevel kan få barnet her til, f.eks. hvis man er flygtning.

Angående genopdragsrejser siger Socialdemokratiet, at grunden til, at man er med på forslaget, er, at man gerne vil forebygge genopdragsrejser og gerne vil forklare forældrene, at det finder man sig ikke i. Det Radikale Venstre er selvfølgelig med på, at sådanne forældre skal straffes på en eller anden måde, men hvordan er det, man straffer? Reglerne vil indebære, at børn, som eventuelt kommer på genopdragelse, ikke kan vende tilbage til Danmark, men samtidig siger alle undtagelsesbestemmelserne, at de altid har ret til at komme tilbage. De har haft deres opvækst i Danmark, de taler dansk og er i virkeligheden blevet for danske.

Med andre ord: Man siger, at der er et problem, men det forslag, som skulle løse problemet, løser ingenting, for disse børn kommer netop tilbage i modsætning til alle de andre 15-18-årige børn. Det er *dem*, der bliver ramt.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Den radikale ordfører har fuldstændig ret i, at målet er at undgå genopdragsrejser.

Jeg tror personligt, at forslaget kan være med til at skabe større gennemslagskraft over for de myndigheds personer, som måske ikke automatisk synes, at det brev, de fik sidste sommer, er overbevisende nok til, at de tør blande sig i forholdene hos en familie, som mistrives.

Der er mange gode grunde til, at nogle familier mistrives. Der er jo ikke kun en generationskløft og et generationsproblem, som vi også ser i almindelige danske familier mellem forældre og teenagerbørn, der er også noget, som er betinget af kulturkonflikter, og derfor er det meget vigtigt at give nogle et vink med en vognstang om, at de altså *skal* være opsøgende over for de børn, så de får hjælp til at forebygge genopdragsrejser. Om det så kunne være skrevet på en anden måde, kan jo blive en akademisk diskussion, men vores mål er stadig at forebygge genopdragsrejserne.

Det er selvfølgelig rigtigt, at der er undtagelser, så børnene kan vende tilbage. Men det bliver ikke pr. automatik lige hjem til far og mor, hvis det er til skade for barnets tarv, så det er meget vigtigt at holde fast i, at hjemvendelsen også skal være til gavn for barnets tarv.

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KD):

Når man læser hørings svarene, både fra Røde Kors, Red Barnet, menneskerettighedscenteret, Amnesty International osv. osv., fylder børnene utrolig meget, og det gør de vel, fordi der er nogle ting, der ikke er helt klargjort i lovforslaget.

Selv om børnene ligger Socialdemokratiet meget på sinde, og det er jeg selvfølgelig glad for, synes jeg alligevel, at Socialdemokratiet går efter børnene. Hvordan kan Socialdemokratiet gå med til stramninger, hvor familiens enhed rent faktisk sættes over styr? Jeg kunne også stille et helt andet spørgsmål: Lovforslaget er egentlig temmelig upræcist med hensyn til, hvornår en familiesammenføring kan nægtes med henvisning til barnets tarv. Ud fra hvilke kriterier mener Socialdemokratiet det er rimeligt, at Udlændingestyrelsen skal vurdere, hvorvidt – jeg citerer fra lovforslaget – der kan forudses alvorlige sociale problemer for barnet under dets ophold i landet?

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Det kan godt ske, at fru Bodil Kornbek synes, der er nogle ting, som er uklare i selve teksten i lovforslaget, men tingene er faktisk lige så uklare i de svar, vi har fået ind. Der er ekstrem forskel på, hvordan nogle af de meget kompetente høringsspartner fortolker både den ene konvention og den anden konvention og den ene artikel og den anden artikel, og det er også derfor, jeg sagde i min ordførertale, at det er et meget komplekst stof, og at vi derfor skal have tid til at bore os ned i det i udvalgsarbejdet. Vi kan ikke klare det på de få minutters taletid, vi har her, det er udvalgsarbejde.

Jeg tror, vi skal have nogle tekniske gennemgange, og jeg tror, vi skal have nogle gæster i udvalget, så vi kan høre, hvorfor man ser så forskelligt på fortolkningen af konventionerne, og hvorfor Amnesty International, menneskerettighedsinstitutionen og UNHCR tolker paragrafferne så forskelligt. Det er da interessant at vide, så vi ikke skal slå plat og krone om, hvilket høringssvar vi skal vægte mest i det videre arbejde.

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KD):

Det er egentlig interessant, at jeg skal høre fra fru Karen Klint, at der er mange indfaldsvinkler, også når det drejer sig om børnene, og at der er mange fortolkninger osv. osv. Det er jo bare en klar indikator for, at det, der står i forslaget, simpelt hen ikke er tydeligt nok, og det er vel vigtigt, at i et lovforslag, der berører noget helt essentielt, skal teksten være så tydelig, at der ikke kan komme alle mulige fortolkninger af den.

Fru Karen Klint siger også, at vi skal dykke ned i problemerne efterfølgende og hun sagde i sit tidligere svar til fru Elsebeth Gerner Nielsen, at vi skal have en evaluering. Har man sikret sig, at der både er tid til, at vi virkelig kan dykke ned og få afdækket alle de uklarheder, der er, og at vi også får den evaluering af området, som man åbenbart ønsker?

Kl. 14.20

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Nu er det jo ikke regeringen, der sætter tidsfaktoren for udvalgsarbejdet. Det er faktisk os, der sidder i udvalget, så jeg mener egentlig, at det er os selv, der bestemmer, om vi skal have den tilstrækkelige tid til arbejdet. Det er os i udvalget, der skriver betænkning og bestemmer, hvilken

tekst den skal have, det er faktisk de enkelte partier, der skriver den, så vi har selv snor i, hvordan det skal ske.

Umiddelbart kan det være svært at skrive en fuldstændig klar, kortfattet og tydelig tekst, når området er så komplekst, men høringssvarene viser jo netop, at der er grund til det. Hvis vi kan stramme teksten op, så den bliver tydelig og klar, er vi meget med på det, og vi vil være meget lydhøre over for gode råd, for vi synes også, det vil være en fordel, hvis teksten kan blive kortere og mere tydelig.

Med hensyn til evalueringen har jeg ikke fantasi til at forestille mig, at ministeren og regeringspartierne ikke vil synes, det er godt at følge op på konsekvenserne af lovforslaget. Det er jo følsomme områder, og selv om der forhåbentlig kan skaffes et folketingsflertal for det, er det jo ikke noget, regeringen alene bestemmer. Det er flertallet her i Folketinget, der bestemmer det.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg synes, det lød, som om fru Elsebeth Gerner Nielsen helt generelt ville blive meget fornærmet, hvis regeringen læste høringssvarene og måske justerede her og der. Er fru Karen J. Klint ikke enig med mig i, at det sådan set er det, der er meningen med en høringsrunde, og at det er positivt, hvis man læser svarene igennem og måske justerer lidt her og der, frem for som fru Elsebeth Gerner Nielsen at optræde fornærmet og kræve en ny høringsrunde?

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Der er jo ingen grund til at have en høringsrunde, hvis man ikke lytter til svarene. Spørgsmålet er bare, om netop de ændringer, der laves her, er de rigtige. Hvis man læser de mange komplekse høringssvar og sammenholder dem med den oprindelige tekst, er der stadig anledning til, at der kan opstå nogle misforståelser, og derfor havde det måske været meget fornuftigt med en ekstra høringsrunde, så vi havde haft nogle konkrete høringssvar, der matchede det lovforslag, vi diskuterer i dag.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Er fru Karen J. Klint enig med mig i, at det parlamentariske system virker på den måde, som man kan læse under billedet af den tidligere ombudsmand, professor Nordskov Nielsen: Folke-

tinget er forpligtet til at stille de relevante spørgsmål til ministeren, og det er netop i forholdet mellem Folketinget og regeringen, ministeransvaret indtræder? Betyder det ikke, at det er mere værdifuldt, at det er Folketinget, der afprøver ministeren?

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg er slet ikke uenig med Venstres ordfører i den fortolkning, men derfor gør det jo ikke noget, at vi som folketingspolitikere bliver klogere i kraft af et samarbejde og nogle høringssvar fra andre, for vi kan jo ikke vide alt. Vi skal afstikke nogle politiske linjer ud fra nogle politiske visioner, men vi kan ikke være juridisk kyndige på alle små eller store hjørner.

Det er ikke for at nedgøre forslaget, at jeg siger små hjørner, men vi kan ikke vide alt om den fjerneste krog i en konvention, og derfor er vi nogle gange afhængige af høringssvar. Så skal vi fastlægge politikken, og det er også derfor, det er meget vigtigt, at når vi ikke har en ny høringsrunde, må vi sikre os den nødvendige tid i udvalgsarbejdet, så vi kan blive klædt på til at træffe de endelige politiske beslutninger.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg synes, fru Karen J. Klint er inde på en rigtig tanke, men er den oplagte løsning så ikke, at vi i udvalget, altså også med hjælp fra Socialdemokratiet, beder om at få forslaget sendt i høring en gang til? Hvis man af en eller anden grund ikke vil det fra ministeriets side, bør vi så ikke gå sammen i udvalget om at få det sendt ud til de relevante organisationer og afvente, at deres svar kommer ind? Jeg går ud fra, at Socialdemokratiet vil synes, det er en god idé, når man efterlyser det så stærkt, og hvis vi kunne blive enige om det, havde vi da i hvert fald fået det ud af behandlingen her i dag.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg ved ikke, om det rent teknisk skal kaldes en ny høring, når det er et af Folketingets udvalg, der overtager arbejdet. Det drejer sig vel mere om at kalde gæster ind og gennemdrøfte de forskellige nuancer og de fortolkningsforskelligheder, der ligger i høringssvarene, og at vi så på de lukkede møder i udvalget drøfter, hvilken teknik vi skal bruge for at fremme den gunstige proces, som vi alle sammen er interesserede i.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Man kan kalde det, hvad man vil, og det er ikke afgørende for mig og formentlig heller ikke for fru Karen J. Klint, om man kalder det en høring, eller man kalder det en forespørgsel, eller hvad man kalder det. Det er fuldstændig ligegyldigt.

Kl. 14.25

Som jeg forstod det, sagde den socialdemokratiske ordfører meget klart, at der er sket nogle store ændringer af det første udkast til lovforslaget, efter at det har været i høring og er blevet til et egentligt lovforslag. Derfor vil det vel også være relevant, at de organisationer, som normalt arbejder på området, får mulighed for at komme med deres input, og jeg forstod fru Karen Klint sådan, at vi er enige om, at det vil være godt at henvende sig til de organisationer, der er blevet hørt i første omgang, og få deres input. Det synes jeg bare vi skal gøre.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Personligt kan jeg da godt være overrasket over, at de organisationer ikke allerede står i kø for at komme i kontakt med udvalget. Jeg er i hvert fald ikke blevet kontaktet af organisationerne, men jeg håber, at mange gerne vil komme, også spontant.

Indtil nu har der kun været kontakt mellem organisationerne og ministeriet, men spørgsmålet er, om det skal være os som udvalg, der opfordrer høringsparterne til også at kontakte os direkte. Det var den mulighed, jeg åbnede for ved at sige: Lad os sætte os ned og snakke om, hvordan vi får den bedste proces og også kan være trygge ved det arbejde, der sker. Jeg er vel vidende om, at der kan være politiske hjørner, som vi ikke er enige om, men det skal jo ikke komme processen til skade.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Det er klart, at på indeværende tidspunkt er det ministerens ansvar, at lovforslaget ser ud, som det gør. Men det er vel også sådan, at Socialdemokratiet som aftalepart har været med i arbejdet, og det må vel betyde, at indtil videre har Socialdemokratiet accepteret, at lovforslaget ser sådan ud.

Jeg forstod på ordførertalen, at set fra Socialdemokratiets side er der masser af problemer i forslaget, og det må vel betyde, at hvis ikke disse masser af problemer bliver løst, kan Socialde-

mokratiet sige nej. Et andet flertal kan vedtage forslaget, men selv som aftalepart kan Socialdemokratiet vel sige nej.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Det er korrekt, at lovforslaget er en udmøntning af den aftale, som Socialdemokraterne var med til at lave sammen med regeringen i september sidste år, men der er ting i forslaget, som ikke falder ind under aftalen. Det er også korrekt, at vi har kunnet udtale os og har været med til at rette nogle afsnit i lovforslagets første udgave, som kom ud på nettet og blev sendt i høring, så det blev til det, vi behandler her i salen i dag. Der er nogle meget klare forskelle mellem det oprindelige forslag, som høringsparterne udtalte sig om, og det, vi sidder med nu.

Spørgsmålet er, om man kan sige, at der er behov for masser af forandringer. Vi mener i hvert fald, der er behov for tydeliggørelse af nogle ting, og at der er behov for at få afklaret, hvem af høringsparterne som har mest ret, når de rådgiver så forskelligt, som de gør. Det er det, vi skal have afklaret, men jeg har ikke sagt, at vi vil vende tommelfingeren totalt nedad for hele lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Skal jeg forstå det sådan, at hvis Socialdemokratiet ikke er tilfreds med lovforslaget og det ikke bliver ændret tilstrækkeligt, siger Socialdemokratiet nej, selv om man har indgået en aftale?

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Det skal forstås sådan, at hvis der stadig er hjørner af lovforslaget, som ikke er juridisk holdbare, skal de rettes og tydeliggøres. Men vi er ikke grundlæggende uenige i målet med lovforslaget.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er ikke flere korte bemærkninger. Så beder vi hr. Søren Krarup komme på talerstolen som ordfører.

Søren Krarup (DF):

Lad det være sagt med det samme: Vi støtter fuldstændig dette lovforslag, og vi hilser det velkommen.

For det første er det naturligvis godt, at der for fremtiden åbnes mulighed for at standse det

dybt ubehagelige misbrug af udenlandske kvinder, der har fundet sted.

For det andet er det godt, at der gribes ind over for de genopdragelsesrejser, hvormed udenlandske familier bosat her i landet har forhindret, at deres børn fik et integreret forhold til dansk kultur. De, der sender deres børn til det, de opfatter som deres egentlige hjemland, burde drage konsekvensen og rejse tilbage til dette hjemland. Det skal der ikke lægges skjul på.

For det tredje er det godt, at der gribes ind over for det forargelige forhold, at flygtninge, der hævder at være forfulgt i deres hjemland, rejser til dette hjemland på ferie. Endnu et groft misbrug, der fortæller, hvor usandfærdige forholdene har været på flygtningeområdet, og hvorledes svindel og bedrag har haft alt for let spil i kraft af danskernes godtroenhed og naivitet.

For det fjerde er det både godt og på tide, at der gribes ind over for religiøse forkyndere, og dette forhold vil jeg godt opholde mig ved et stykke tid.

Kl. 14.30

Vi har jo nemlig hørt religiøse kredse her i landet klage over dette som et indgreb imod både religionsfriheden og forkyndelsesfriheden. Selv folkekirkelige kredse, der er skyldige at vide en smule om luthersk kristendom, der er grundlaget for traditionen og også lovgivningen her i landet, hengiver sig til det vitterlige vrøvl og den politiske korrekthed vedrørende dette punkt. De hævder, at man med denne lovgivning fratager forkyndere muligheden for at forkynde frit, idet de udenlandske forkyndere ikke må bringe sig i modsætning til, som det hedder, de grundlæggende værdier i et demokratisk samfund.

Jeg må indrømme, at jeg har visse betænkeligheder ved denne sidste formulering. Den synes mig at minde mere om demokrati end om demokrati. Hvorfor ikke sige den danske grundlov i stedet for demokratiske værdier? Her er jo frihedsrettighederne, her er kernen i demokratiet opført.

Når dette er sagt og denne betænkelighed fremført, så gælder det, at der slet ingen grund er til at falde på halen over den forargelse, som disse religiøse kredse udfolder. Enhver i dette land skal følge loven. For præster i folkekirken gælder det også ifølge tjenestemandsløven, at de såvel i som uden for tjenesten skal vise sig værdige til den agtelse og tillid, som stillingen kræver.

Selvfølgelig er udenlandske religiøse forkyndere ikke hævet over dansk lov, fordi de er udenlandske og religiøse. Anslag imod den offentlige orden skal standses, dødstrusler mod andre skal straffes. Der er god grund til at holde et vågent øje med dem, der under navn af religiøse forkyndere kommer ind i landet.

Efter vores mening er der også grund til at spørge, om betegnelsen religiøs forkynnder overhovedet bør give adgang til opholdstilladelse. Det religiøse i sig selv er ikke uden videre en kvalifikation, der hæver nogle over andre.

Jeg havde lyst til her at tilføje, hvad jeg har fået at vide via en pakistansk kilde, at muslimske imamer, der kommer hertil, altid kalder sig selv professor. Og jeg fik lyst til at sige, at der var grund til at stille dem over for det krav, at de derhjemmefra først skulle have bestået en prøve, der viste, at de talte et europæisk hovedsprog, for det andet at de skulle underskrive en række løfter om, hvordan de ville opføre sig i Danmark, før de kom til Danmark, så man havde noget at holde dem fast på.

Men lad mig sige, at der er grund til at forholde sig nøgternt og kontant til dette såkaldt religiøse område, der som sådan vil påberåbe sig en særlighed, vi som evangelisk-lutherske i dette land ikke skal tilstå dem, vi, der sagde nej til paven særlighed og siger nej til imamers særlighed. Lad dem holde dansk lov, lad dem være loyale imod Danmark, og lad ikke ukristelige anti-lutherske organisationer – er jeg lige ved at sige – som Danske Kirkers Samråd og Det mellemkirkelige Råd forvirre integrationsministeren på dette punkt.

For det femte hilser vi opstramningen af regler om udlændinge på tålt ophold og om bistand til ulovligt ophold velkommen. Det sidste har som bekendt at gøre med bl.a. en dansk sognepræst, hvis gerninger der er er al god grund til at standse. Vi har respekt for den, der følger sin samvittighed, men vi har slet ingen respekt for den, der vil bruge samvittigheden til at slippe for straf. Lad ham gøre, hvad han synes han skal, men lad ham ikke tro, at han i kraft af sin samvittighed er hævet over loven. Igen er det den evangelisk-lutherske kristendom, der sætter tingene på plads.

Vi er kort sagt tilfredse med forslaget, og vi støtter det ubetinget.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Hvis de nuværende regler havde været gældende for 1000 år siden, tror ordføreren for Dansk Folkeparti så, at Danmark nogen sinde var blevet kristent?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Nu er det jo sådan, at ingen kan standse ånd. Det troede jeg man vidste i Det Radikale Venstre. Den kristne forkyndelse sivede til Danmark ad mange kanaler. Som fru Elsebeth Gerner Nielsen sikkert ved, kom kristendommen i virkeligheden ikke med Ansgar, den var kommet vestfra med de danske vikinger, der var blevet døbt og kristnet i England, og jeg tror ikke, at de ville falde ind under betegnelsen udenlandske forkyndere.

Så jeg synes ikke rigtig, det er en relevant indsigelse. Det, det drejer sig om her, at man forhindrer en fuldstændig urimelig indvandring via begrebet religiøs forkynnder, har intet at gøre med kristendommens komme til Danmark.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

I øvrigt kan jeg da supplere hr. Søren Krarups historiske oplysning med at sige – hvilket han sikkert ved i forvejen – at nogle af de forkyndere, der kom til Bornholm, jo blev slået ihjel af bornholmerne og hængt op på den forfærdelige måde.

Kl. 14.35

Men når jeg nu fortæller hr. Søren Krarup, at nogle af dem, som fru Elsebeth Gerner Nielsen taler om, jo vil kunne komme ind på et turistvisum, vil hr. Søren Krarup sikkert bekræfte, at det er rigtigt. Så med hensyn til hele den der skrøne, der også har været i diskussionen, om, at Desmond Tutu og andre ikke kan komme ind og prædike, og at man ikke kan komme ind og deltage i konferencer, er det jo sådan, at man kan komme ind på et besøgsvisum.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Ja, det er fuldstændig rigtigt. De kan komme ind først 3 måneder på turistvisum, og så kan de få det forlænget til 6 måneder. Så jeg tror, fru Elsebeth Gerner Nielsen kunne få tilfredsstillet sin trang til at høre de religiøse forkyndere, og jeg synes altså stadig væk ikke, det er rigtig relevant

i forhold til kristendommens komme til Danmark.

Formanden:

Så er det næste ordfører.

Else Theill Sørensen (KF):

Det lovforslag, vi her står med, er stort, omfattende og med mange detaljer. Det gælder en række ændringer i udlændingeloven efter en aftale mellem regeringspartierne, Socialdemokraterne og Dansk Folkeparti. Det drejer sig som sagt om mange ting, bl.a. om en 10-års-karensperiode for ægtefællesammenføring, når den herboende ægtefælle er dømt for vold mod en tidligere ægtefælle eller samlever, og det drejer sig om, at adgangen til familiesammenføring med mindreårige børn begrænses med henblik på at begrænse antallet af genopdragelsesrejser, og så drejer det sig, som det har været meget omtalt, om ændrede regler for tildeling af opholdstilladelse til udenlandske religiøse forkyndere – for blot at nævne nogle af de mange elementer.

Jeg vil opholde mig lidt ved det med kvinderne. Vi har i forskellige andre sammenhænge været inde på det fænomen, at antallet af udenlandske kvinder på danske krisecentre er uforholdsmæssigt højt, altså meget højere end kvindernes andel i befolkningen i øvrigt, og at den andel er stigende. I år 2000 var det 35 pct. af kvinderne på krisecentrene, der var udenlandske kvinder, og i år 2002 var det 42 pct., og det er en ganske betragtelig del i forhold til, hvor mange udenlandske kvinder der er i Danmark.

På krisecentrene er det velkendt, at visse danske mænd er ansvarlige for flere udenlandske kvinders ophold på centrene, og at disse mænd direkte udnytter kvindernes afhængighed af deres opholdstilladelse, som jo er betinget af parrets faste samliv på fælles bopæl. Det er efter min og Det Konservative Folkepartis opfattelse helt uacceptabelt, at en mand efter at være blevet dømt for vold mod en ægtefælle kan få en ny udenlandsk ægtefælle hertil, som så også kan blive udsat for ydmygelser og vold. Den trafik sættes der nu en stopper for.

Med hensyn til det andet punkt, nedsættelse af aldersgrænsen for børns krav på familiesammenføring fra 18 til 15 år, så har den ændring, som jeg allerede har nævnt, til hensigt at begrænse antallet af genopdragelsesrejser. Disse hjemsendelser af børn til hjemlandet, fordi de er blevet for danske, så forældrene ønsker at pille

nykkerne ud af dem, er i den grad i strid med min og, tror jeg, det meste af den danske befolknings opfattelse af, hvordan man som forældre behandler sine børn, og derfor synes jeg, det er godt, at vi på den her måde forsøger at begrænse det og forhåbentlig i vid udstrækning forhindrer genopdragelsesrejserne.

Jeg vil ikke kommentere de øvrige punkter enkeltvis, men blot sige, at Det Konservative Folkeparti naturligvis støtter alle dele af forslaget.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Har den konservative ordfører tænkt over, hvad det her eventuelt kan betyde for dansk erhvervslevs mulighed for at tiltrække udenlandsk arbejdskraft? Med de nye regler vil det blive sådan, at man ikke længere har ret til at tage sine børn over 15 år med sig til Danmark. Kunne man ikke forestille sig, at der var nogle forældre, der af samme grund ville undlade at tage til Danmark, fordi man selvfølgelig ikke bare kan fralægge sig ansvaret for sine 15-årige børn og overlade dem til andre?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg er egentlig rimelig overbevist om, at den situation dér er meget hypotetisk. Jeg kan ikke ved at se ned over bemærkningerne lige her og nu se, hvilke muligheder der er for undtagelser, men det, der er tale om her i sådan et tilfælde, er jo, at familien samlet rejser til Danmark, og der er ikke tale om, at nogle følger efter, i hvert fald ikke under normale omstændigheder. Det her er bare den generelle regel, at det nedsættes fra 18 til 15 år. Der står ikke, selv om fru Elsebeth Gerner Nielsen nu har sagt det adskillige gange, synes jeg, at man ikke kan få familiesammenført et barn over 15 og under 18 år. Der står bare, at man ikke har en automatisk ret til det.

Kl. 14.40

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Ordføreren er inde på, at den her lov har som formål at forebygge genopdragelsesrejser. Jeg kan bare ikke se, hvordan man overhovedet forebygger genopdragelsesrejser herved. Der står nemlig i bemærkningerne, at i de tilfælde, hvor barnet har tilbragt den altovervejende del af sin opvækst i Danmark, og hvor tilknytningen til forældrenes hjemland er meget ringe,

herunder hvor barnet alene har gået i skole her i landet og/eller hvor barnet taler dansk, men ikke det sprog, der tales i forældrenes hjemland, vil hensynet til barnets tarv efter omstændighederne ligeledes kunne indebære, at der gives tilfaldelse til familiesammenføring her i landet.

Det vil sige, at de børn der eventuelt bliver sendt på genopdragelse, under alle omstændigheder kommer hjem igen. Og som jeg har forstået det, så er formålet med forslaget, at forældrene ikke længere skal vide sig sikre, for nu kan børnene ende ude i Langbortistan. Men der står lige præcis her, at det gør de ikke, og heldigvis for det.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg læser det ikke lige præcis sådan, som fru Elsebeth Gerner Nielsen gør det. Der står jo bl.a., at barnet så ikke taler det sprog, der er hjemlandets, og ærlig talt så tror jeg, at lige præcis de familier, der sender deres børn til genopdragelse i det, de også selv opfatter som hjemlandet, har sørget for, at deres børn taler hjemlandets sprog og måske i virkeligheden er dybt bekymrede over, at de er kommet til at tale så godt dansk og har gået så meget i den danske folkeskole. Og det er den del af det, rejser af den art, vi vil forhindre.

De skal blive her og fortsætte med at blive integreret i det danske samfund.

Formanden:

Så er det hr. Aage Frandsen som ordfører.

Aage Frandsen (SF):

Da mit partis ordfører ikke kan være til stede, skal jeg endda med megen begejstring gå ind i debatten omkring det her lovforslag; begejstring forstået på den måde, at det er nogle helt centrale og fundamentale ting, som jo ligger i forhold til spørgsmålet om religionsfrihed.

Det er klart, at der ikke er noget krav om, som det er nævnt, at man bare kan komme ind i Danmark og sådan noget, fordi man i forvejen skal have opholdstilladelse, og der er en særlig regel der. Men jeg mener alligevel, at man berører noget meget principielt i den her forbindelse.

Derfor vil jeg godt gå til værks på den måde, at når det drejer sig om grundlovens bestemmelse, så er der jo en undtagelse i forhold til, hvad man må med hensyn til religionsfrihed. Der står, at intet må læres eller foretages, som strider mod sædeligheden eller den offentlige orden.

Går man så over i lovteksten, er det jo så udbygget til at dreje sig om trussel mod offentlig tryghed, den offentlige orden, sundheden, sædeligheden – den er der stadig væk – og andres rettigheder og pligter.

Det er klart, at vi så er ude i noget, som er uklart. Jeg synes selv, den nuværende grundlovsbestemmelse godt kunne moderniseres, og det ligger også i vores grundlovsforslag.

Når man bruger udtrykket andres rettigheder og pligter, er det selvfølgelig også centralt, at man ikke må gribe ind over for andre mennesker. Men der, hvor problemet opstår, det store problem, er jo i forhold til det, der står i bemærkningerne, for der står, at det ikke må stride mod de grundlæggende værdier i et demokratisk samfund.

Der var det jo også interessant at høre, at et af de mennesker, som i den grad tager afstand fra menneskerettigheder, så også har et problem her. Selvfølgelig har man det.

Man kan ikke nøjes med at henvise til grundloven, for der står jo ingenting om de her ting. Det er derfor, grundloven er så mangelfuld.

Men hvad betyder det i praksis, at man ikke må gøre noget, der strider mod de der værdier? For mig er religionsfriheden også friheden til at mene noget forfærdeligt sludder. Jeg vil være uenig med de mennesker hele tiden, men jeg vil slås for, at de har lov til at sige det sludder, de siger. Det er for mig en del af frihedsretten.

Kl. 14.45

Og det er det, der er det centrale i det her: Hvad er det rent faktisk, det her betyder? Jeg ved godt, at det er i forhold til, at man, når man skal give opholdstilladelse, går ind og laver sådan en vurdering, men det er jo helt nyt at gå ind i det. Det er altså også nyt, at man går ind i, at man ser på en relevant baggrund og uddannelse. Altså hvad er det?

Det er, fordi jeg vil slås for disse menneskers religionsfrihed, også friheden til at mene noget sludder. Det er dér, jeg synes man bevæger sig ind på et område, hvor det er svært at vide, hvad det så betyder. Og har man tanker om, at man skal gå endnu længere? Der er ingen sympati for, hvad masser af disse forkyndere siger. Det vil jeg ikke blande mig i. Der er også masser af danske forkyndere, som jeg ikke synes er særlig behagelige.

Det er også lidt interessant, at vi nu begynder med at opstille nogle meget firkantede regler. Tænk på, hvor mange missionærer fra Danmark der har rejst rundt omkring i verden. Det kunne

de så ikke have gjort, hvis de rundtomkring havde haft tilsvarende regler. Men det har de ikke.

Det er også noget underligt noget, når vi lever i en verden, der er så globaliseret, at det efterhånden er svært at sige, hvor folk hører hjemme, at vi så lukker os mere og mere i.

Det karakteristiske i øvrigt for lovforslaget er, at man må spørge sig selv: Kan de da finde på mere? Ja, det kan de.

Det er klart, at jeg – og SF – også tager afstand fra begrebet genopdragelsesrejser. Men spørgsmålet er bare med det her lovforslag: Hvem er det, man rammer? Man rammer dybest set i virkeligheden de børn, man siger man vil gøre noget for.

Derfor er det et lovforslag, der i den grad er præget af, at vi skal lukke os selv inde. Det gælder også i forhold til religion; vi tør ikke have, at nogen kommer ind til os. Jeg synes, det er noget sludder, nogle af dem siger, men de skal have lov til det. Man vil hele tiden passe på med, at der kommer flere og flere mennesker ind, og så strammer man på forskellig måde, og så får man sådan et kæmpe apparat ud af det. Den socialdemokratiske ordfører sagde også, at hun i virkeligheden ikke rigtig var sikker på, hvad konsekvenserne er.

Det er ikke trygt i forhold til lov kvalitet, det er ikke trygt i forhold til, at vi bor i Danmark og gerne vil bo i et land, der er foregangsland i forhold til andre lande, og det er ikke trygt i forhold til, at vi skal vise den samme åbenhed og det samme frisind, som vi forventer af andre.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg kunne godt tænke mig at høre, hvad hr. Aage Frandsen mener om følgende, som er knyttet til det her med de udenlandske forkyndere: Bestemmelsen har til formål at bidrage til, at udlændinge, der opholder sig i Danmark med opholdstilladelse som religiøse forkyndere eller missionærer, ikke som led i deres religiøse virke formidler værdier og holdninger, der strider mod de grundlæggende værdier i et demokratisk samfund.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Der er jo det mærkelige ved det, at hvorfor skal der gælde særlige regler for disse mennesker?

Nu begynder vi at stille generelle krav, hvis der er nogle, der skal ind i landet, og så må de altså leve op til de her krav. Så har vi nogle vær-

dier, vi sætter ind – værdier, som jeg kan være enig i er gode værdier – men tænk nu, hvis der er nogen, der på et tidspunkt finder på at skrive nogle andre værdier ind, for vi har jo åbenbart accepteret, at man kan sætte sådan nogle værdier ind, så risikerer vi, at i det der forsvar for vores demokrati er vi i virkeligheden med til at stille nogle regler op, hvor vi krænker demokratiet.

Fru Rønn Hornbech var inde på tankegangen. Det er, fordi også fru Rønn Hornbech ved, at det her er farligt vand, vi er ude i, og derfor er det meget vigtigt, at vi ikke bevæger os ud i det; at vi ikke, bare for at vi skal lukke os selv inde, bevæger os ud i noget, hvor vi i virkeligheden berører det helt centrale i det at være et demokratisk samfund, et folkestyret samfund, hvor man respekterer hinanden og giver hinanden de frihedsrettigheder, som ligger i menneskerettighederne.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Hr. Aage Frandsen har jo givet udtryk for, hvor de centrale ømfindtlige punkter er, ligesom jeg var inde på i mit svar til fru Kornbek, men jeg synes alligevel, at nestoren blandt os grundlovsdebattører blander tingene sammen. Jeg bemærkede, at hr. Aage Frandsen indtil flere gange sagde, at han ville kæmpe for folks ret til at sige noget vrøvl. Men det er jo ikke religionsfriheden. Jeg er i øvrigt enig i den omskrivning af Voltaire, som hr. Aage Frandsen foretager, men det er jo ikke religionsfriheden, det er jo ytringsfriheden.

Religionsfriheden handler jo netop alene om, at borgerne har ret til at forene sig i samfund for at dyrke Gud, og det er jo præcis det, som disse bestemmelser vil tage højde for, nemlig at når vi nu har særlige lempelige regler for forkyndere, så skal de ikke i ly af religionsfriheden have lov til at rejse ind, hvis de er noget andet, eller tilsigter at undergrave demokratiet.

Kl. 14.50

Kom hr. Aage Frandsen ikke til at blande ytringsfriheden og religionsfriheden bare lidt sammen?

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Begge bestemmelser er jo utrolig vigtige. Men jeg synes sådan set også, at disse mennesker skulle være omfattet af ytringsfriheden. De skal ikke have en særlig ret, fordi de er forkyndere,

til at ytre sig anderledes end andre. Men nu når vi tidligere har haft det sådan – og det har jeg forstået at der stadig væk skal være mulighed for – at de kan komme ind i landet under særlige vilkår, så synes jeg også, at man så må sige, at de har den frihed, som følger med, at man er i Danmark, nemlig at sige det forfærdeligste sludder.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg fik et lille praj fra ordføreren fra Socialdemokratiet, og jeg vil sige, at vi ikke har problemer med religionsfrihed, og vi har ikke problemer med, at der er ytringsfrihed. Men jeg vil gerne spørge i forlængelse af det, fru Birthe Rønn Hornbech spurgte ind til: Hvor er grænserne, hvor er forskellen på religionsfrihed og ytringsfrihed?

Vi ser rundtomkring i verden, at der er religionsbaserede konflikter, religionsbaserede optøjer til skade for andre mennesker. Jeg siger ikke, at vi får en kopi af det i Danmark, det er slet ikke det; det er ikke noget trusselsbillede, jeg maner frem her. Mit spørgsmål går på, hvor SF's grænse går for, hvad man kan sige af sludder og vrøvl, hvis dette sludder og vrøvl kan opildne andre mennesker til at foretage nogle handlinger, fordi man selv lægger sig i ly af det, folk siger, fordi man påberåber sig en religionsfrihed eller påberåber sig en ytringsfrihed.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

I henhold til grundloven er der en begrænsning i religionsfriheden forstået på den måde, at man ikke må lære noget eller foretage sig noget, som strider mod, som der står her med 1800-tallets sprog, sædeligheden eller den offentlige orden.

Dernæst har vi så ytringsfriheden, som alene er begrænset af – i hvert fald sådan, som den i dag tolkes, ikke fordi grundloven giver sikkerhed nok for det, men på grund af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention – at man jo kan blive anklaget for injurier, hvis man påstår noget om en anden.

Så er der andre bestemmelser, og det vil sige, at hvis man går ud og siger til nogen, at nu skal du gå ud og gøre sådan og sådan, så kan det jo være, at man kan blive medansvarlig for nogle handlinger. Det kan vi jo ikke udelukke totalt; det kan vi ikke sige i henhold til nogen love, fordi det er et spørgsmål om, hvad domstolene så afgør i den forbindelse.

Men ellers har man sin fulde ret til at sige det sludder, man har lyst til at sige. Man har også lov til at sige, at demokrati er noget skidt, og man har lov til at sige, at man vil afskaffe demokratiet. Man har lov til at sige, at det, der ligger i en masse konventioner – som jeg synes er rigtig gode konventioner – burde afskaffes. Man har lov til at sige det. Det er den frihed, som Voltaire sagde han ville slås for, og som jeg vil slås for, og som jeg også ved at fru Birthe Rønn Hornbech vil slås for, nemlig retten til at sige noget sludder – så kan jeg selvfølgelig bagefter sige til vedkommende: Hvad er det dog for noget sludder.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg vil konkretisere spørgsmålet lidt på en anden måde og så spørge: Hvordan stiller SF sig til forslaget fra bl.a. vores side om, at vi skal sikre, at de udenlandske forkyndere m.fl., der kommer til Danmark, også netop kender f.eks. den tekst, eller en moderniseret udgave af det, der står i grundloven? Skal vi ikke sikre, at de kender de betingelser? Hvordan stiller man sig til det forslag i SF?

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Svaret er ubetinget ja. Vi mener, at de også skal være omfattet af, hvad man kunne kalde et introduktionsforløb, det vil sige, at de skal forstå noget om det samfund, de kommer ind i. Det mener vi i øvrigt er glimrende for alle, der kommer til landet, medmindre det er nogle, der måske er i et forskningsforløb eller spiller på Slagelses håndboldhold og sådan noget, jeg ved ikke, hvor meget behov der er dér, men ellers mener vi, det er utrolig vigtigt, når man kommer til Danmark, at man får et introduktionsforløb. Det er også fornuftigt at lade de her mennesker vide, hvad det er for et samfund, de er kommet til. Og det mener jeg slet ikke krænker noget som helst, selvfølgelig heller ikke i forhold til deres frihedsrettigheder, når de er kommet til landet.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Hr. Aage Frandsen har engang præsenteret sig over for mig, kan jeg huske, som grundtvigianer, og det vil jo sige, at han formodentlig kender Grundtvigs udtryk, at ordet er død. Det vil sige, at al den tale om meninger ud i almindelighed jo er temmelig upræcis, når man ikke gør sig klart,

at ordet er dåd, det vil sige, at der kan være meninger og ord, som er en handling.

Nu synes jeg jo ikke, der er grund til, at vi taler ganske abstrakt. Vi ved godt, at når der her er advaret imod religiøse forkyndere, så er det islamiske imamer, som jo unægtelig bruger ordet på en måde, som er en trussel imod den offentlige orden.

Kl. 14.55

Når der opfordres til mord på jøder, når der opfordres til at udrydde vantro, når kort sagt forkyndelsens konklusion er hellig krig, så er det ikke en meningsdebat, så er det en handling, der truer den offentlige orden. Og så er det altså netop lovreligiøsitetens trussel imod det frie ord, der ligger i den offentlige orden. Derfor synes jeg, hr. Aage Frandsen stiller sig på et sted, hvor han i virkeligheden ikke kan stå.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Lige først en lille korrektion: Det er Jyllands-Posten, der på et tidspunkt har karakteriseret mig som grundtvigianer, og det står jeg ved. Jeg har også over for hr. Søren Krarup givet udtryk for, at det godt kan være, at det er forskellige dele af Grundtvig, som vi lægger vægt på. Min Grundtvig er ikke nødvendigvis den samme som alle andres Grundtvig, og det er jo det, der er karakteristisk for nogle af de store mennesker, der har levet, de er så mangfoldige, at vi alle kan finde gode ting hos dem. Men man skal heller ikke misbruge dem ved at bruge dem i en nutid, hvor de hører hjemme i en fortid.

Med hensyn til at der er nogle, der forkynder noget og siger noget og truer med noget og alt det der, jamen så brug dog de gældende regler i dag. Jeg forstår ikke, hvorfor det skal ind i den her forbindelse. Hvis der er nogle, der forbryder sig mod ting og gør noget, som er forbudt i Danmark i henhold til straffeloven, jamen så brug dog de gældende regler.

Hvis de går og siger noget, som er ulovligt, jamen så er det da den eneste måde at gøre det på i stedet for at lukke grænsen – det er jo det, der er problemet i det – og lave en forhåndssindekontrol. For det er jo så en anden ting, der også står i grundloven, og det er, at censur ingensinde må genindføres. Det er jo simpelt hen tænkningen om, at man har lov til at sige noget sludder, og så står man til regnskab for det.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det var nu over for mig, hr. Aage Frandsen præsenterede sig som grundtvigianer, men jeg ved godt, at den Grundtvig, hr. Aage Frandsen dyrker, er ham, der er fuldstændig fortidig. Det er han ikke for mig. Derfor gælder det faktisk, at ordet er dåd, og derfor skal man stå til regnskab for det.

Jeg synes altså lige, det skal understreges, at dette her jo ikke er nogen abstrakt diskussion, det er en diskussion, der handler om, at vi lever i en folkevandringstid, hvor den tredje verden bevæger sig mod den vestlige verden, og hvor de fleste i den tredje verden er muslimer, der som sådanne dyrker jihad, hellig krig. Det vil sige, at vi i den vestlige verden også må se demokratiets ytringsfrihed og religionsfrihed truet, fordi der kommer folk ind, der i virkeligheden bruger ordet til at skabe handling i form af udryddelse, i hvert fald bekæmpelse, af dem, man anser for vantro og urene.

Derfor synes jeg altså, at det er at stille sig på et sted, hvor man i virkeligheden ikke kan stå, hvis man ikke vil se den konkrete sammenhæng, alt dette er lavet i.

Jeg synes, det er glimrende med grundlovens rettigheder, men når vi har at gøre med folk, der overhovedet ikke respekterer dem, må vi se i øjnene, at de udgør en trussel imod den offentlige orden. Og vi må i hvert tilfælde forhindre, at de uhindret under dække af religiøs forkyndelse kan strømme ind og skabe ulykker i vores land.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg vil først gentage, at hvis der er nogle, der gør noget i dag; som er i strid med straffeloven, så er der ikke andet for, end at så må politiet anklage, og så ligger det hos domstolen.

Det andet er, at det er en fremstilling af en bestemt religion som én religion. Der er mange afskygninger af muslimer, ligesom der er mange afskygninger af kristne; der er nogle forfærdelige muslimer, ligesom der har været og også er, synes jeg, nogle forfærdelige, der kalder sig kristne.

Men jeg synes også, det er underligt, hvis man mener, at man har en religion, som er den rigtige, og at den kun kan overleve, hvis man beskytter sig på alle måder. Tænk nu, hvis afrikanerne havde sagt sådan for 150 år siden, så havde de ikke haft glæde f.eks. af kristendom-

men, hvilket nogle da har haft – ikke nødvendigvis alle.

Men altså på den måde synes jeg, det er meget farligt hele tiden at sige, at vi kun kan klare os, hvis vi lukker af i forhold til omverdenen, for så får man heller ikke diskussionen, skænderiet, som jo er en del af det. Og det er det, som jeg synes er dumt i det her, for ét er, hvad der står her, det kan man jo nok leve med. Der er måske ikke noget ekstremt spring i forhold til krænkelser her, men tænkningen i det, tænkningen i det! For vel er det muslimerne, der har en lovreligion, og det har vi ikke i den kristne del af verden, men det bliver så alligevel sådan en tænkning, der går ud på, at vi har vores religion, og at det er den eneste sande – næsten.

Kl. 15.00

Formanden:

Så er det næste ordfører.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Socialdemokratiet og regeringen forsøger endnu en gang at lave en forklaringspakke, som er uden reelt indhold. Man opfinder et problem og angiver en løsning, en løsning, der har den omkostning, at den rammer alle.

Denne gang er det de såkaldte genopdragelsesrejser, som er sygdommen. Kuren består i, at udenlandske børn bosiddende i Danmark mister deres opholdstilladelse, hvis de opholder sig i udlandet i en længere periode, og hvis de derefter atter ønsker at tage ophold i Danmark skal de indgive en ny ansøgning.

Men, kære kollegaer, sådan er det allerede. Det er der ikke noget nyt i. I dag skal barnet have en ny opholdstilladelse, hvis det har været uden for Danmark i en vis periode.

Men nu har Socialdemokratiet og regeringen så fundet et sted, hvor man mener, der kan strammes: Ny opholdstilladelse ved tilbagerejse til Danmark skal nemlig kun udstedes, hvis det tjener barnets tarv.

Det betyder, at hvis det genopdragede barns tilknytning til forældrenes hjemland er meget ringe, og hvis barnet alene har gået i skole her i landet – jeg tillader mig at henvise til bemærkningerne til § 1 – så vil barnet typisk få ophold i Danmark igen. Det vil sige, at den stramning af udlændingeloven ikke vil ramme udenlandske familier med store børn, som har haft deres opvækst i Danmark. Stramningen vil overhovedet ikke have en virkning mod genopdragelsesrejser – som vi i øvrigt overhovedet ikke kender antal-

let af – og det manglede da også bare. Disse børn, i det omfang de findes, er netop blevet for danske, og derfor sender forældrene dem ud af landet. De skal selvfølgelig have mulighed for at komme hjem igen, og hjem for dem er Danmark.

Hvem rammer strammingerne så? De rammer alle udenlandske børn mellem 15 og 18 år uden anden tilknytning til Danmark, end at en eller begge forældre bor her. Det er stramningen, som listes igennem under henvisning til fænomenet genopdragelsesrejser, som vi selvfølgelig alle sammen er imod.

Tricket består altså i, at man opfinder et problem, genopdragelsesrejser, som ingen som bekendt kender omfanget af, og dernæst opfinder man en løsning, som ikke vil løse problemet, hvis det er der, og slet ikke for de børn, som er danske statsborgere, og som man under alle omstændigheder ikke kan forhindre i at komme tilbage.

Til gengæld vil den forhindre alle andre udenlandske børn mellem 15 og 18 år i at leve sammen med deres familie her i landet. Det er den pris, der må betales for at redde vores land, lyder forklaringen.

Stramningen rammer endvidere alle andre børn, idet der nu indføres et tilknytningskrav ved familiesammenføring med børn, hvis den ene af barnets forældre er bosiddende i udlandet.

En dansk mor, som bliver skilt fra f.eks. en amerikansk mand og lader børnene blive hos ham, mister sin ret til at få dem til Danmark efter 2 år, medmindre børnene er danske statsborgere. Det gør det reelt umuligt for tværnationale skilsmissepar at dele børnenes opvækst imellem sig. Det er svært at blive gift med en udenlandsk statsborger, men ve det stakkels menneske, der bliver skilt fra en udlænding og har fået børn med vedkommende. Opfordringen fra et bredt flertal her i Folketinget til danske statsborgere er meget klar: Gift dig med en rigtig dansker, hvis du ikke vil have problemer. Det er den pris, der må betales for at redde vores land, lyder forklaringen.

Det Radikale Venstre hilser med tilfredshed den indsats, som Socialministeriet har iværksat med henblik på at forebygge sociale problemer i familier med anden etnisk baggrund, herunder familier, som kan finde på at sende deres børn på genopdragelse.

Vi vil endvidere foreslå, at der hurtigst muligt laves klare regler om tilsynet med familier, som vælger at undervise deres børn selv. Disse fami-

lier er som bekendt forpligtet til at give børnene en undervisning, som står mål med folkeskolens, men i dag er der ingen regler for tilsynet med, om det sker, og hvordan det sker. Det bør laves om.

Kl. 15.05

Det Radikale Venstre har tidligere foreslået, at samfundets mulighed for skattefritagelse for medlemsbidrag til trossamfund skal bero på, at trossamfundets religiøse ledere har et grundlæggende kendskab til danske samfundsforhold, men derimod ikke et krav til hans uddannelsesmæssige baggrund i forhold til forkyndelsen.

Anderledes forholder det sig med Socialdemokratiets og regeringens forslag. Med det bliver det staten og ikke de folkelige fællesskaber, der afgør, hvilken baggrund den religiøse leder skal have. Desuden skal han eller hun kunne tale dansk for at få vielsemyndighed.

Hvorfor skal staten blande sig i borgernes mulighed for at udøve deres tro? Hvor er frisindet? Det er den pris, der må betales for at redde vores land, vil svaret nok være.

Det Radikale Venstre kan af gode grunde ikke støtte lovforslaget. Vi er selvfølgelig ikke imod den del af forslaget, som er en implementering af noget af det, vi selv har bidraget med, nemlig at mænd, der har en dom for vold mod kvinder, får en karenperiode på 10 år. Vi havde meget gerne set, at det forslag var blevet suppleret med nogle af de andre radikale forslag, der ligger på det her område. Men generelt må vi sige, at det her forslag på ingen måde står mål med det, man kunne ønske sig skete på udlændingeområdet.

Man kan være overrasket over, at Socialdemokratiet foreslår en teknisk gennemgang af et forslag, som partiet selv har været med til at lave.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Fru Elsebeth Gerner Nielsen kalder først forslaget et forslag uden reelt indhold, og bagefter bliver dommedagsmotiverne så remset op. Det synes jeg på en måde kan være to forskellige ting og også modstridende ting.

Jeg vil gerne have fru Elsebeth Gerner Nielsen til at vise, hvor det står, at det er umuligt for 15-årige børn at komme til Danmark til den forælder, der bosætter sig i Danmark. Der er nogle begrænsninger i forhold til 2-års-reglen, men der står ikke nogen steder, at der er vandtætte skotter, og at det er totalt forbudt.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Når jeg siger, at det her forslag er uden reelt indhold, så er det i forhold til det, Socialdemokratiet har sagt er formålet med lovforslaget, nemlig at forebygge genopdragelsesrejser, som også jeg er imod. Det her forslag her ingen indvirkning på genopdragelsesrejser overhovedet, men til gengæld bliver alle børn mellem 15 og 18 år ramt.

Det er rigtigt, at der selvfølgelig er nogle undtagelsesbestemmelser. I nogle ganske særlige tilfælde kan børn mellem 15 og 18 år få mulighed for at bo sammen med deres forældre her i landet, men sådan som loven er nu, altså inden vi gennemfører en ændring – eller inden *man* gennemfører en ændring – så er det sådan, at børn mellem 15 og 18 år stadig er børn og har nøjagtig de samme rettigheder som børn fra 0 til 15 år, og sådan bør det efter Det Radikale Venstres mening være. Tænk sig, hvis man skulle forlade et barn på 15 år! Jeg tror, de fleste, der sidder her i salen, kender børn på 15 år og ved, at de ikke kan klare sig selv.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Grundlæggende er vi enige i, at børn er børn, indtil de er 18 år, men vi er vel også enige i, at børn på visse alderstrin skal høres om, hvor de gerne vil være.

Jeg synes faktisk, det er meget sympatisk, at vi har et lovforslag her, der sikrer, at barnet kan være hos den forælder, som barnet har mest tilknytning til, og at der også skal foretages en konkret vurdering, og at det ikke kun skal være afhængigt af, hvem der har den juridiske forældremyndighedsret. Det kunne netop også komme til at gavne de store børn, at der skal være den konkrete vurdering. Jeg vil spørge, om fru Elsebeth Gerner Nielsen ikke er enig i, at det er vigtigt at høre børnene, uden at det f.eks. skal være et lands kønstraditionelle beskyttelse af ét køn og man dermed kan komme til at skade barnet.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg er helt enig i, at børn skal høres. De burde også høres, selv om de ikke er fyldt 15 år; børn helt ned til 8-9 år kunne sagtens høres i de her sammenhænge. Jeg synes bare ikke, det er de danske udlændingemyndigheder, der skal stå

for det, for man har ikke kompetencen til at gøre det.

Jeg synes, der er stor forskel på, hvad det her forslag indebærer for børn fra 0 til 15 år, og så hvad det indebærer for de 15-18-årige. Den stramning, der lægges op til her, indebærer, at langt de fleste af de børn, som søger opholdstilladelse, efter at de er fyldt 15 år, simpelt hen ikke får indrejsetilladelse til Danmark.

Det er Det Radikale Venstre imod, og det er Socialdemokratiet ikke, og det er dér, vandene skiller.

Formanden:

Så er det hr. Søren Søndergaard som ordfører.

Kl. 15.10

Søren Søndergaard (EL):

Først kan jeg ikke lade være med at undre mig over, at i en tid, hvor det bliver stadig og stadig og stadig vanskeligere at få lov til at slå sig ned i Danmark, skal man åbenbart stadig bare være en selvforsørgende forkynder af åndelig overtro for at slippe hurtigere igennem nåleøjet; det er mig totalt uforståeligt. Men vi kender jo selvfølgelig regeringens valgsprog »noget for noget«; i denne her forbindelse vil det dog nok være mere korrekt at sige: Nogle får noget, andre gør ikke.

Derudover vil jeg sige om det her lovforslag, at det ligner mange af dem, vi har set under den nuværende, men også den tidligere regering, nemlig et bunkebryllup af enkeltforslag, nogle, som umiddelbart lyder rimelige, og så nogle, som efter vores opfattelse er ganske uspiselige.

Det er selvfølgelig ikke muligt at gennemgå alle – jeg tror, det er 52 forslag, der er i det hele – i detaljer. Der har været nævnt en del god kritik af en række af de punkter, jeg også ville have været ind på, men jeg vil så tage ét af punkterne op til en lidt mere grundig behandling, nemlig forslaget om at forfølge folk, som hjælper asylansøgere med at rejse ind i Danmark, rejse igennem landet eller blive i Danmark under jorden.

Regeringen mener tilsyneladende ikke, at en strafferamme på op til 2 års fængsel er nok for folk, der hjælper afviste asylansøgere og flygtninge. Hvis man hjælper afviste asylansøgere og flygtninge, så skal man i fængsel, helt sikkert, siger regeringen; bøder er ikke nok til at standse denne civile ulydighed, og 2 år er tilsyneladende ikke nok.

Det interessante spørgsmål bliver imidlertid ikke stillet efter vores opfattelse, nemlig hvorfor hverken bøder eller fængsel i op til 2 år afskræk-

ker folk – og folk i den her sammenhæng det kan være husmødre, det kan være pensionister, det kan være præster, eller det kan være tidligere folketingsmedlemmer – fra at hjælpe mennesker på flugt. 2 års fængsel er dog immer væk noget, skulle man mene. I hvert fald synes jeg for mit eget vedkommende, at 2 år i fængsel er meget.

Et bud på en forklaring kunne jo være, at der trods alt – og jeg vil tilføje heldigvis – er en anseelig mængde af civilcourage i befolkningen, et civilt mod, som træder i karakter, når absurditeten i systemet bliver tilstrækkelig stor og der er brug for en aktiv handling.

Lad os være konkrete: Tag sagen om iraneren Ashkan, som de danske myndigheder med den daværende ministers velsignelse tvang tilbage i armene på sine brutale forfølgere i Iran. Af den grund og takket være de danske myndigheder måtte han på ny igennem pinsler og plager, inden det endelig lykkedes ham at komme i sikkerhed igen her i landet. Det er et eksempel på en sag, hvor det ikke alene er naturligt, men nærmest en forpligtelse for anstændige mennesker at hjælpe med at skjule vedkommende, som står foran udvisning, og dermed skåne vedkommende for endnu en tur gennem præstestyrets torturkamre.

Eller tag sagen om desertøren fra den jugoslaviske hær, som flygtede og ikke ville tilbage, fordi han ikke ville deltage i en fuldstændig absurd krig, hvor nationale grupper blev sat op mod hinanden, og hvor man skulle myrde selv sin familie. Her var det jo også helt naturligt, at civilsamfundet måtte gribe ind og sige: Det kan vi ikke acceptere.

Vi er sikre på og glade for, at der fortsat vil være folk i Danmark, som kender deres moralske pligt, og det ganske uanset, om det giver 2, 10 eller 20 års fængsel, så man kan bare forhøje.

I øvrigt undrer det mig, at et af argumenterne for at straffe endnu hårdere er, at asylansøgerne jo får en retfærdig behandling i et uafhængigt asylsystem i Udlændingestyrelsen og Flygtninggenævnet. Her er det åbenbart nødvendigt at erindre om, at regeringen har påført nævnet et troværdighedsproblem med indførelsen af hemmelig retspleje, ja, hemmelig retspleje; vi har hemmelig retspleje i Danmark!

Det er derfor vanskeligt at fortænke folk i at nære mistillid til et system, når det bygger på et sådant retsprincip, for hvordan skal man have tillid til et system, hvor man ikke må kende anklagerne, hvor man ikke kan få en forsvarer, der

kender sagens rette sammenhæng, og hvor man ingen muligheder har for at forsvare sig? Et sådant system er ikke værd at have tillid til, det er tværtimod værd at vise mistillid, og folk, der bliver dømt i sådan et system, har selvfølgelig ikke nogen grund til at nære tillid til sådan et system.

Om så vi kunne støtte alt det andet i det her forslag – hvad vi ikke kan, fordi vi er enige i nogle af de bemærkninger, der er kommet fra andre ordførere – så siger vi alene på grund af det punkt, jeg har taget op her til en lidt grundigere behandling, nej til forslaget.

Kl. 15.15

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg er helt enig med hr. Søren Søndergaard i hans betragtninger. Det er et meget hårdt asylsystem, vi har, og det er ikke, fordi Det Radikale Venstre ikke mener, at man skal følge loven, men man skal altså bare være opmærksom på, at der begås fejl.

Jeg tænker bl.a. på den libanesiske kvinde, som led under jorden i 10 år og bl.a. fik hjælp fra forskellige danskere, en kvinde, som var bange for at vende tilbage til sit hjemland, fordi hendes mand ville begå æresdrab på hende. Da hun så fik sin sag genoptaget, indrømmede de danske myndigheder, at man havde taget fejl, og hun fik lov til at blive. Man kan sige, at hvis kvinden i sådan en situation rent faktisk var vendt tilbage og ingen havde hjulpet hende, så var der stor sandsynlighed for, at hun i dag var død.

Derfor kunne jeg godt tænke mig at høre hr. Søren Søndergaard: Hvad kunne man gøre for at styrke retspraksis omkring hele det her område, så vi minimerede muligheden for, at der blev begået sagsbehandlingsfejl, og at der blev lavet fejlvurderinger i det danske system?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

For det første vil jeg lige sige med hensyn til den konkrete sag, at det jo også er derfor, vi er helt imod den del af forslaget her, der går ud på, at ansøgere, der er forsvundet, ikke kan få behandling deres ansøgning om humanitær opholdstilladelse. Det er med til at stadfæste, at systemet lukker sig omkring sig selv og så at sige bekræfter sine egne fejl. For selv hvis man har begået en fejl og den kunne løses med en humanitær opholdstilladelse, så vil man ikke gøre det.

Med hensyn til det andet har det jo været Enhedslistens politik længe, at vi skal have et reelt

uvildigt asylsystem. Det har vi jo ikke i dag. Vores forslag er, at vi skal have et uvildigt asylsystem, hvor asylansøgeren har en advokat fra første færd, altså ikke bare efter at sagen har været behandlet i Udlændingestyrelsen og går til Flygtningævnet, men simpelt hen fra første færd.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Da det her jo er et meget omfattende lovforslag, kunne man ønske, at man havde fået forlænget taletid. Men det kunne man så have bedt om i tide, vil jeg sige.

Jeg har et par spørgsmål, som gør, at vi lige kan få belyst et par sager. Det ene er, at forslaget jo indebærer, at rigspolitiet skal have mulighed for at frihedsberøve eller anmelde udlændinge på tålt ophold, fordi de ikke har overholdt meldepligten. Når man så spørger rigspolitiet, siger de, at de ikke har haft et eneste eksempel på, at folk ikke har overholdt meldepligten. Hvad mener Enhedslisten om sådan et forslag?

Et andet forslag går på, at nu skal udlændinge på tålt ophold inden for 1 uge flytte til Sandholmlejren, hvis de får påbud om det. I dag er det sådan, at man har 2 uger til det. Hvad kan forklaringen være på, at Socialdemokratiet og regeringen synes, at det er så afgørende at forkorte disse 2 uger til 1 uge?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg skal ikke give mig ud i motiforskning. Jeg bliver bare nødt til at konstatere, at det desværre ikke er noget helt nyt. Under den tidligere regering indførte man en såkaldt madpakkeordning, og da vi spurgte til det her i Folketinget, fik vi at vide, at det var noget helt exceptionelt, og at det kun skulle bruges over for folk, der virkelig var hårde benægtede og overhovedet ikke ville medvirke til at få sager opklaret osv. Da der så blev lavet en undersøgelse efter ret kort tid, viste det sig, at madpakkeordningen stort set var noget, alle blev sat på.

Derfor vil vi opleve, at de ting, vi ser her, de redskaber, som gives her, vil blive brugt og vil ikke bare blive brugt i nogle enkelte tilfælde, men vil blive brugt mere generelt.

Med hensyn til spørgsmålet om at give pålæg om at flytte til Sandholmlejren inden for 1 uge, er fru Elsebeth Gerner Niensens gæt jo fuldstændig lige så godt som mit. Jeg vil sige, at jeg ikke

forstår, hvad der er baggrunden, men vi kan jo spørge regeringen om lidt.

Formanden:

Tak til hr. Søren Søndergaard. Integrationsministeren har bedt om ordet, og jeg vil godt spørge, om ministeren vil have ordet, inden vi er færdige med ordførerrækken ... Nej. Så er det næste ordfører.

Bodil Kornbek (KD):

L 171 er et meget omfangsrigt lovforslag med mange vigtige elementer, der hver især rent faktisk kræver en debat, men dialogen forsvinder jo en smule, når vi skal behandle så mange forskellige temaer i samme lovforslag. Det bekymrer mig altså lidt, hvis det skal være et udtryk for, at regeringen på den måde forsøger at få flere stramninger ind ad bagdøren, fordi vi ganske enkelt ikke kan komme til bunds i nogen af de forslag, der ligger her.

De områder, som bl.a. tages op i lovforslaget, er de såkaldte opdragelsesrejser, vold mod udenlandske kvinder og dermed begrænsning af ægtefællesammenføring samt krav til religiøse forkyndere, alt sammen nogle områder, som Kristendemokraterne også finder det vigtigt at sætte fokus på, og vi imødekommer derfor, at regeringen har sat det på dagsordenen.

Kl. 15.20

Men jeg vil understrege, at selv om man har samme dagsorden, behøver man ikke være enig i, hvordan tingene skal gribes an, og hvor roden til problemerne opstår.

Regeringen vælger nogle løsningsmodeller sammen med Dansk Folkeparti og Socialdemokraterne, der alle kræver flere og flere stramninger på dette område, og som hver især kan have nogle u hensigtsmæssige konsekvenser for vores demokratiske principper og frihedsidealener.

Problemet med opdragelsesrejser er uacceptabelt, men med netop dette forslag og med en argumentation om opdragelsesrejser ser vi endnu en gang stramninger på familiesammenføringsområdet, og med det fremsatte lovforslag bliver børnene jo taberne.

Hvis formålet er, at man vil begrænse opdragelsesrejserne, vil børnene jo føle, at forældrene svigter ved netop at tvinge dem til et hjemland, der er fremmed for dem, der er opvokset i Danmark, men selve systemet og resten af samfundet svigter jo også ved at begrænse deres chance for overhovedet at komme tilbage til de vante

omgivelser igen. Og det er selvfølgelig uacceptabelt.

Det er også tankevækkende, at regeringen endnu en gang foretager nogle generelle stramninger på familiesammenføringsområdet og denne gang vil ramme børn mellem 15 og 18 år på baggrund af en argumentation om opdragelsesrejser, dvs. nogle enkelte sager, man har hørt om. Hvor er de faktiske oplysninger henne i hele den her sag? Hvor er belysningen af problemets omfang, siden det er så vigtig en argumentation for regeringen, Dansk Folkeparti og Socialdemokratiet? Nogle gange bliver jeg lidt i tvivl om, hvorvidt man blot misbruger nogle problematiske enkeltsager til at varetage en uofficiel dagsorden, der fortsat hedder: Jo færre jo bedre fra udvalgte lande.

Børnene skal ikke være gidsler i spillet mellem forældres ønsker og krav og det danske samfunds krav om integration. Det handler jo om barnets tarv, og jeg mener ikke, at det på nogen måde bliver varetaget med de foreslåede ændringer her.

Jeg er helt enig, når Amnesty International problematiserer, at regeringen tilsyneladende ikke mener, man kan integreres ordentligt i det danske samfund, hvis man kommer til Danmark, efter at man er fyldt 15 år. Aldersgrænsen på 15 år afspejler blot regeringens forkærlighed for at anvende alder som en begrænsende faktor uden nærmere overvejelser og begrundelser for, hvorfor en bestemt alder skal berettigge et menneske til opholdstilladelse eller familiesammenføring.

I det hele taget er barnets tarv noget helt centralt i det her forslag, men det betyder naturligvis ikke, at andre elementer i lovforslaget bliver mindre relevante af den grund.

Her er der hele området omkring udenlandske forkyndere. For Kristendemokraterne kan det være i orden, at der bliver stillet krav om selvforsørgelse for den religiøse forkynder og dennes familie. Vedkommende befinder sig i Danmark måske i en form for embedsfunktion, nogle gør, og kan forventes at være lønnet, måske i en lønnet position. Man kan også spørge, om det ikke er rimeligt, at man stiller krav til sprog, hvis man skal have en vielsesret – fint nok.

Men jeg er simpelt hen uforstående over for kravet om godtgørelse af relevant baggrund eller uddannelse. Jeg mener ganske enkelt, at lovforslaget konkluderer nogle sammenhænge, som der hverken er dokumentation eller belæg

for. Det, at man er uddannet forkyrder, garanterer ikke, at man samtidig formidler demokratiske holdninger og værdier, som vi værdsætter i Danmark. Og hvilken relevant uddannelse er det, vi helt præcis taler om? Det er ikke defineret i forslaget. Er vi virkelig blevet så skrøbeligt et samfund, hvor vi føler os truede af andre trosretninger, at vi må gå ind og stille en hel masse krav? Og hvilke demokratiske værdier er det, disse religiøse forkyndere og missionærer skal bekende sig til? Ønsker ministeren virkelig at diktere en bestemt form for viden og tilgang til verden, nogle bestemte holdninger? Er det det, der er tale om?

Vi er i Kristendemokraterne ikke modstandere af at stille krav, men vi må forholde os til proportionaliteten i stramningerne over for konsekvenserne og antallet af sager, der har skabt grobund for stramningerne. En lovgivning, der som denne bygger på formodninger og antagelser, finder vi virkelig bekymrende.

Vi må ikke i vores iver efter at forebygge – eller måske er der nogen, der ligesom har enormt behov for at kontrollere – glemme nogle helt grundlæggende værdier som bl.a. retssikkerhed, ytringsfrihed og religionsfrihed.

På baggrund af det her kan vi ikke stemme for dette forslag, da vi mener vi er nede at røre ved noget helt centralt.

Kl. 15.25

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Regeringen arbejder også med en såkaldt anbringelsesreform, som handler om, hvad man skal gøre ved børn, som ikke længere kan bo hjemme ved deres forældre. Et af forslagene går på, at børn, der er fyldt 15 år, ikke længere skal kunne nyanbringes. (*Bodil Kornbek: Undskyld?*) De skal ikke længere kunne nyanbringes, det vil sige, at de ikke skal kunne sendes uden for hjemmet og altså have en mulighed for at skabe sig en tilværelse et andet sted. Det hænger sammen med nogle økonomiske overvejelser.

Så er det, jeg godt kunne tænke mig at høre fru Bodil Kornbeks vurdering af, hvordan det korresponderer med det her forslag. For man kan sige med hensyn til de her børn på 15 år, som nogle forældre eventuelt vil sende på genopdragelsesrejse: Hvad pokker skal de gøre, hvis de ikke kan gå til de sociale myndigheder og få hjælp til at flytte et andet sted hen?

Så synes fru Bodil Kornbek, at der er sammenhæng i regeringens politik? Altså passer det

virkelig, at man vil gøre noget ved genopdragelsesrejserne?

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KD):

Der er helt klart nogle problemstillinger, for jeg tror, at en del af de genopdragelsesrejser, som vi ikke rigtig ved hvor mange er osv., udspringer også af noget socialt. Det er ikke kun et spørgsmål om, at man skal opdrages til en bestemt etnicitet eller en bestemt kultur. Det kan også være et udtryk for, at man rent faktisk er på spanden, at man ikke ved, hvordan man skal gribe en situation an, at man ser nogle problemstillinger, som man ikke kan håndtere, men som man heller ikke får hjælp til af de sociale myndigheder, og dermed er man i en enormt svær problemstilling også som forældre, som man måske ikke rigtig ved hvordan man skal tackle. Og så tænker man: Tilbage, lige ned og blive opdraget en smule.

Det er et stort problem, og derfor skal man også sørge for, at de sociale myndigheder er på banen, selv om børnene er blevet 15 år.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Hvad synes fru Bodil Kornbek om det her nye system med dobbeltstraf? Altså med tvangsægteskaber er det sådan, at hvis man først er blevet tvunget af sine forældre til at gifte sig mod sin vilje, så bliver man også udvist, så kan man ikke få familiesammenføring i Danmark, så må man leve i et andet land, og nu bliver det altså sådan – hvis det altså virker, hvad jeg ikke tror det gør, men det er i hvert fald regeringens hensigt, at det skal virke – at børn, som bliver straffet af deres forældre ved at blive sendt til udlandet på genopdragelse, gerne bagefter skulle straffes af den danske stat ved ikke at kunne vende tilbage til Danmark. Man kan altså tale om dobbelt straf i en række sammenhænge.

Howdan ser Kristendemokraterne på det?

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KD):

Jeg synes, jeg gav udtryk for i min tale, at det her først og fremmest drejer sig om barnets tarv, og at barnet hermed også bliver gjort til gidsel mellem forældrenes handlinger, ønsker om deres ve og vel eller frustrationer, eller hvad det kan være, og så samfundets krav om en vellykket integration, hvad det så end er. Det skal så også være en eller anden indikator for, hvorvidt man

nu kan komme tilbage og få en opholdstilladelse.

Barnet skal ikke tages som gidsel i sådan et spil. Det er ikke barnets ansvar. Der er nogle forældre, og der er nogle myndigheder, og det er dér, man skal sørge for, at løsningerne bliver fundet til gavn for barnet.

Formanden:

Så er det integrationsministeren.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Tak for en lang og indviklet og også lidt forvirret debat. At den er forvirret, kan man jo ikke undre sig over, når man har læst Kristeligt Dagblad den sidste tid, hvor hverken journalister eller lederskribenter har været i stand til overhovedet at finde ud af, hvad sagen drejer sig om.

Fru Elsebeth Gerner Nielsen skal have lov at sige, hvad hun mener, men når hun refererer, hvad der står i forslaget, og beskriver, hvad der er hensigten med det, så er hun helt ude på overdrevet. Så er det sagt kort.

Hun er imod, at embedsmænd skal skønne, om forkyndere har relevant baggrund. Men tænk lige på, hvordan det er i dag. Kan hvem som helst komme ind i Danmark som forkynder i dag? Er der ingen embedsmænd, der sidder og vurderer ansøgninger fra folk, der kalder sig forkyndere? Hvordan er det egentlig i dag?

Det nye er jo, at uklarhed og total overlappelse af spørgsmålet til embedsmænd afløses af lovgivning og bemærkninger og udvalgsbehandling her i Folketinget, sådan at vi får klarhed i stedet for den hidtidige uklarhed. At det så er svært at skabe fuldstændig klarhed og tage højde for alle tænkelige situationer, skal jeg være den første til at indrømme, men det er simpelt hen meningsløst at himle op over, at embedsmænd skal skønne. Fru Elsebeth Gerner Nielsen glemmer, hvordan det er i dag. Det var det første, jeg ville sige.

Kl. 15.30

Hr. Søren Krarup har en god pointe, når han siger, at sådan set er det noget pjat, at man giver særlige begunstigelser til folk, som kalder sig forkyndere, for de kan jo bare komme ligesom alle andre. Men sagen er altså, at vi har en tradition for – og den vil vi fastholde – at vi giver en særlig begunstivelse til mennesker, der vil have opholdstilladelse, og som kalder sig forkyndere. Derfor er enhver påstand om, at vi skulle krænke religionsfriheden, naturligvis fuldstændig meningsløs.

Så siger hr. Søren Krarup: Kunne man ikke i stedet for visse af lovforslagets formuleringer bare sige, at man ikke må gå imod grundloven? Jo, lad os foretage en spørgsmål og svar-udveksling mellem udvalg og ministerium. Så kan det da godt være, vi kan finde frem til formuleringer, der kan optrykkes i betænkningen, og som kan blive endnu mere klokkeklare end dem, der allerede findes. Men jeg vil gerne sige, at når der står, at forkyndere ikke må ytre sig i strid med demokratiske principper og værdier, drejer det sig jo om grundlæggende demokratiske principper, som udtrykkeligt er afgrænset af en række nærmere opregnede bestemmelser i straffeloven.

De straffelovbestemmelser, som det drejer sig om, omhandler bl.a. personer, som offentligt opfordrer til vold, eller som offentligt driver spot med eller forhåner et herværende trossamfunds troslærdom eller gudsdyrkelse. Også racistiske ytringer er omfattet. Det er i alle tilfælde en betingelse for at inddrage opholdstilladelsen, at den religiøse forkynder ved endelig dom er dømt for overtrædelse af de angivne former for kriminalitet, og jeg vil understrege, at Udlændingestyrelsens afgørelse om at inddrage en opholdstilladelse kan indbringes for Integrationsministeriet, og alle afslag kan indbringes for domstolene, hvortil kommer, at Folketingets Ombudsmand har fuldt indseende med administrationen af reglerne. Vilkårlighed og ugenomsigtighed er der vist ikke ret meget af i forslaget. Det knytter sig til den gældende straffelov, og hvad enten man kan lide dele af straffeloven eller ej, må det dog siges, at forslaget ikke kan knyttes til noget mere klart end den gældende straffelov.

Ordene om offentlig tryghed og orden, sundhed, sædelighed og andre menneskers rettigheder og pligter er formuleret i overensstemmelse med den europæiske menneskerettighedskonventions bestemmelse om religionsfrihed og de deri opregnede saglige hensyn, hvorefter der kan gøres en undtagelse med hensyn til retten til at udøve religion og tro. Det drejer sig om personer, som er straffet for en overtrædelse af grundlæggende demokratiske principper.

Både fru Elsebeth Gerner Nielsen og fru Bodil Kornbek har talt meget om, at regeringen og forligspartierne nu vil ramme børn over 15 år og skille dem fra deres forældre – ja, der er ingen ende på den ondskab, som ligger bag denne sænkning af aldersgrænsen fra 18 til 15 år. Må jeg lige minde om, at det handler om forældre,

der tvangsfjerner børn fra sig selv. Det handler om børn, som forældrene tvangsfjerner i ly af de danske familiesammenførselsregler, som sikrer, at de altid kan hive dem hjem igen lige før 18-års-alderen med henblik på, at de alligevel kan få opholdstilladelse i Danmark og måske få familiesammenføring. Det er den trafik, vi gerne vil have lov hjemmel til at lægge visse hindringer for. Guderne skal vide, at det ikke er noget perfekt middel, men i debatten har der jo været en larmende mangel af bedre forslag.

Kl. 15.35

Fru Elsebeth Gerner Nielsen og fru Kornbek er ikke kommet med ét eneste forslag til, hvad vi kan gøre for børn, som bliver tvangsfjernet af deres forældre og sendt væk fra deres hjem. Jeg ser, at fru Bodil Kornbek har markeret, og det glæder mig. Når jeg går ned, kan vi alle høre, hvad fru Bodil Kornbek har fundet frem til, og så kan hun måske også forklare, hvorfor hun ikke tidligere i debatten er kommet med de forslag. Jeg glæder mig til det.

Jeg synes, fru Bodil Kornbek og fru Elsebeth Gerner Nielsen skulle ringe til socialudvalgsformanden i Kalundborg, som nok er en af de danskere, der har den største indsigt i problemet. I øjeblikket er der fem-seks børn, som ikke er i de skoler, hvor de skal være, fortalte han mig i sidste uge, da jeg ringede til ham, og der er nok ingen tvivl om, at på landsplan taler vi om et ret stort antal. I Norge er det et meget omdiskuteret problem, især i Oslo, hvor det er et ganske stort antal børn, der er tale om.

Når jeg tænker på, hvor få personer som kan hidse fru Elsebeth Gerner Nielsen op og få hende til at stille spørgsmål og himle op, forstår jeg ikke, at hun slet ikke er interesseret i dette ganske store antal, hvor kommunerne ser tragedien ske. Børnene er væk, man ved ikke, hvor de er, og forældrene bruger den eksisterende familiesammenførselslovgivning til at lave det nummer, at de først sender børnene væk, fordi de er blevet for danske, og hiver dem hertil igen, lige før aldersgrænsen er nået.

Jeg vil gerne understrege, at hvis der kommer en situation, hvor et sådant barn helt klart ønsker at komme til Danmark, kan Udlændingestyrelsen naturligvis give vedkommende lov til det. Det afgørende er, at forældrene ikke har retskrav på det, så der er mulighed for at tage hensyn til barnet. Jeg kan i øvrigt oplyse, at skulle der komme en indvandrerfamilie som den, der har været nævnt, med 16-17-årige børn, kan den godt få børnene med til Danmark. Det

er jo ikke sådan, at Danmark stænges for børn, som er under 18 år.

Man kan så spørge: Kan vi ikke få helt præcist at vide hvordan og hvorledes? Nej, det kan man ikke, fordi der skal være mulighed for at varetage barnets tarv, og jeg vil lige minde om, at når kommuner tvangsfjerner børn, tror jeg også, det foregår efter et skøn, som kan være meget vanskeligt at udøve. Her har vi forældre, der tvangsfjerner børn, og så er der altså mulighed for ved et skøn at varetage disse børns interesser. Det er det, det drejer sig om.

Jeg forstår godt, der har været meget debat, og jeg synes også, det er i orden at stille alle spørgsmålene og for en sikkerheds skyld tillægge regeringen alle mulige onde hensigter. Sådan fungerer et parlament jo. Der er grund til at drøfte de forskellige bestemmelser nærmere, men jeg har noteret mig en total mangel på bedre forslag til at løse de notoriske og omfattende problemer, vi står over for, når det gælder børn, som forældrene har tvangsfjernet.

Så vil jeg sige til fru Kornbeks ord om proportionalitet: Ja, jeg synes, vi skal have proportionalitet i debatten, og hvis de forskellige kirkelige foreninger og Kristeligt Dagblad også kunne sætte sig ind i tingene, kunne det ende med at blive en frugtbar debat, som måske tilmed på enkelte punkter kunne føre til en præcisering af tingene i udvalgsarbejdet.

Kl. 15.40

Jeg har et åbent sind, men ikke over for uartikelret vrissen og benægtelse af, at der er et problem. Netop problembenægtelse er det, der har gjort, at så mange ting er sejlet på dette felt, og derfor er jeg glad for, at et så bredt flertal i Folketinget nu er holdt op med at benægte problemet.

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KD):

Jeg skal selvfølgelig ikke beklage, at Kristeligt Dagblad ikke forstår noget som helst, det må stå for deres egen regning. Men hvis det er så enkelt, som ministeren siger, at det egentlig bare er straffelovens bogstav, man følger, forstår jeg ikke, man fremsætter et lovforslag med alle de ord, som egentlig forplumrer debatten. Man kan jo bare bringe straffeloven ind i billedet, så er problemet vel løst, hvis det er så enkelt.

Men det er slet ikke det, jeg vil spørge til, det er problemet med børnene. Jeg håber ikke, jeg har signaleret, at regeringen er ond, men jeg er rent faktisk meget optaget af spørgsmålet om børnene. Jeg synes også, jeg har sagt helt tyde-

ligt, at opdragelsesrejser er et kæmpestort problem, og derfor vil jeg selvfølgelig også i udvalget bede om dokumentation og nogle fakta om, hvor stort problemet er, og hvad der egentlig er tale om, så vi er enige om grundlaget for diskussionen. Det er jo vigtigt.

Så må jeg spørge ministeren: Hvorfor bruger man ikke den allerede eksisterende sociallovgivning, der jo netop giver mulighed for at fjerne barnet fra hjemmet, hvis det bliver udsat for overgreb? Som lovgivningen er i dag, er der jo allerede mulighed for at gribe ind, så jeg forstår simpelt hen ikke de fordele, ministeren mener, der er ved de foreslåede ændringer, når det gælder om at »beskytte« børn mod at blive sendt på opdragelsesrejse. Tværtimod bliver de taget som gidsler og bliver ofre. De bliver ikke beskyttet.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Det sidste synes jeg fru Kornbek skulle ringe til Ole Gammelby i Kalundborg og spørge om. Han er socialudvalgsformand, og det er bl.a. ham, som har bedt om, at regeringen tager det problem alvorligt. Han kan se problemet udvikle sig i sin egen kommune, uden at han har redskaberne til at gøre noget ved det.

Angående omfanget: Selv om det kun var ti ulykkelige piger, det drejede sig om, ville jeg synes, det var et stort problem, men jeg er bange for, det er ti gange så mange. Det tyder tallene fra Kalundborg og Oslo på, så lad os bare være enige om, at det er et kæmpestort problem. Hvis vi kan spørge nogle flere flere kommuner, hvor stort problemet er hos dem, så lad os da gøre det.

Lad mig lige til sidst gøre opmærksom på, at hvis vi ikke knyttede disse nye bestemmelser om opholdstilladelse til straffeloven, fik regeringen da først skældud. Så ville vi virkelig blive hængt ud. Disse bestemmelser handler om udlændingeloven og om, hvem der får lov til at være i Danmark, og ved siden af har vi straffeloven og domstolene. Udlændingeloven siger nu, hvorledes visse afgørelser, som er truffet af domstolene, kan få konsekvenser for de afgørelser, som Udlændingestyrelsen træffer om opholdstilladelse. Sådan hænger det sammen.

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KD):

Jeg er helt enig i det, ministeren sagde her til sidst, men min pointe var bare, at når man laver et lovforslag og kræver uddannelse og begynder at tale om demokratiske værdier osv. osv., må

det være, fordi der ligger noget i det, og fordi det må have en betydning af en vis karakter. Jeg synes egentlig, det er vigtigt at få defineret, hvad det er, man mener med de ting, men det kan vi jo finde ud af i løbet af udvalgsarbejdet.

Med hensyn til socialudvalgsformanden i Kalundborg: Jeg synes, det er fint, man lytter til, hvad han siger, og jeg er såmænd også sikker på, at problemet er endnu større end det, man oplever i Kalundborg. Det er også derfor, jeg er interesseret i at få at vide, hvilket grundlag regeringen har for at foretage de stramninger, og hvorfor regeringen ikke mener, det er muligt simpelt hen at gribe ind i spørgsmålet via serviceloven. Kunne man ikke lave nogle stramninger i serviceloven, så de børn ikke bliver kastebold i systemet? Bliver de ikke draget til ansvar og kommer til at stå som gidsler, burde udgangspunktet ikke være barnets tarv, og burde sagerne ikke ordnes via lovgivningen her i landet?

Kl. 15.45

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Problemet er, at udlændingeloven bruges af forældrene. Nu prøver vi at indrette udlændingeloven sådan, at forældrene ikke i samme grad i modstrid med deres børns interesser kan forhindre børnene i at blive danske, hvis forældrene har tænkt sig, at de skal være i Danmark. Det handler om børn, som skal være i Danmark – det er vi enige om – men forældrene vil ikke have, at de skal blive for danske, og det er det, der er problemet.

Vi har så at sige fjernet retskravet på, at man til enhver tid kan få en 16-17-årig til landet, og det redskab skal bruges til at varetage de unges tarv. Det er ikke regeringen og forligspartierne, der vil skille forældre og børn ad, det er forældrene selv, der tvangsfjerner deres egne børn, og det er det, vi vil have et middel imod. Næsten alle forældre ønsker nemlig, at barnet skal bevare opholdstilladelsen i Danmark, og de nye bestemmelser skal være håndtaget, der giver mulighed for at varetage barnets interesser.

Så vil jeg bare her til sidst sige om forkynderne, at i dag afgøres tingene af embedsmænd, uden at vi har nogen særlig klare regler. Nu står der, at de skal have en baggrund for at være forkyndere, og at der skal være nogle, der har bedt dem om at komme. Hvis vi kan præcisere det yderligere, så lad os gøre det, men det er i hvert fald en forbedring i forhold til den nuværende uklare tilstand.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Ak ja, al den dumhed, man skal slås med. Kristeligt Dagblad er dumt, hele det religiøse system er dumt, Det Radikale Venstres ordfører er dum, og jeg synes, at på dette punkt er regeringen også dum, men ikke ubegavet. Jeg synes faktisk, det er ret smart at pakke det hele ind i genopdragelsesrejser.

Jeg har snakket med en sagsbehandler i Kalundborg Kommune, for jeg har jo også hørt, at de har meget store problemer i Kalundborg Kommune. Den pågældende sagsbehandler sagde, at helt konkret kendte man ét tilfælde, hvor der var tale om genopdragelsesrejse, og det var den pige, som vi alle sammen har læst om i næsten samtlige aviser. Jeg kunne godt tænke mig at vide, om ministeren kender andre fuldstændig konkrete tilfælde, hvor man kan beskrive, hvad der er sket. Er der andre helt konkrete tilfælde?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Det fremgik af samtalen med socialudvalgsformanden, at han antog, at nogle af børnene var i England, og at der kunne ligge forskellige motiver bag. Tidligere kunne formålet være at få sociale tilskud i begge lande, men det har vi jo nu fået stoppet takket være socialministeren og Folketinget. Fremover kan man ikke få børnetilskud, hvis barnet ikke er her i landet, og man kan heller ikke kan få tillæg til kontanthjælpen, hvis barnet ikke er her.

Der er tale om børn, der imod deres egne interesser ikke får lov til at være her. Det er børn, der tvangsfjernes fra deres familier af deres forældre, og det kan jo sådan set være lige så slemt for dem, hvis de sendes over til onklen i Birmingham. Vi ved ikke, hvad der ligger bag, men der er én ting, vi ved: I alle de tilfælde, Ole Gammeby fortæller om, er det sandsynligvis til skade for børnene.

Lad os da endelig spørge nogle flere kommuner, og lad os endelig spørge i Oslo, hvor man har haft en betydelig debat om det, og hvor man har mange somaliske familier. Det forekommer, vi ved ikke præcis, hvad trafikken er, men vi ved, den er til skade for børnene.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg noterer, at man har sat alt dette her i værk med udgangspunkt i ét konkret tilfælde, og det

synes jeg også er et tilfælde for meget. Jeg synes, vi skal forstærke indsatsen, og jeg synes i øvrigt, at regeringen har gjort det udmærket. Socialministeren har lavet en række tiltag, som er udmærkede.

Jeg kom selv med et andet konkret forslag i min ordførertale, nemlig at vi skal sørge for, at der er en klar bekendtgørelse om, hvad der skal ske, når forældrene tager børnene ud af skolen for selv at undervise dem. I dag er der jo ingen regler for, hvad en skole skal gøre i den forbindelse, fordi forældre har ret til at undervise deres børn hjemme. Der burde være nogle klare instruktions om, hvordan tilsynet skal være med de pågældende forældre, så skolemynighederne med det samme kan underrette de sociale myndigheder, hvis de mener, der er noget galt.

Kl. 15.50

Jeg vil gerne bede integrationsministeren om at kommentere det forslag. Jeg påstår ikke, at det kan løse alle problemer, men det kunne dog afhjælpe nogle af problemstillingerne.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan forsikre, at regeringen er optaget af, at børn kommer i skole i Helsingør og andre steder.

Der faldt – desværre – ærgerlig nok en afgørelse i Den Sociale Ankestyrelse, som vi ikke kunne begribe, men som stoppede den udmærkede model, de havde i Helsingør, hvor forældrene blev ramt på pengepungen, hvis børnene ikke kom i skole. Det resulterede i, at børnene kom i skole, men det blev stoppet af Den Sociale Ankestyrelse, og så måtte vi finde på noget andet, som desværre ikke virker nær så godt.

Jeg tror, jeg kan tilsige, at indtil flere ministre gerne vil drøfte, på hvilke måder vi kan sikre, at børn kommer i skole. Men lad mig lige sige som en, der i 3-4 år selv er blevet hjemmeundervist, at det behøver altså ikke være ødelæggende at blive hjemmeundervist. Der er faktisk et kommunalt tilsyn med de børn, der bliver hjemmeundervist, og selv om mine forældre ikke ligefrem bød tilsynspersonen velkommen, når han bankede på døren, er det dog sådan, at man skal redegøre over for offentlige myndigheder for, hvordan man sikrer, at barnet bliver ordentligt oplært.

Til det første vil jeg sige, at hvis fru Elsebeth Gerner Nielsen vil sammenfatte det, jeg har sagt om disse børn, med de ord, at der kun er et ek-

sempel, må hun selv om det. Men jeg tror ikke, det er det, alle andre har hørt her i dag.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Hvis det, ministeren forsøgte at udtrykke med ordene en uartikuleret vrissen – sådan tror jeg ministeren sagde – var, at forældre i Danmark har alt for stor magt over deres børn og har alt for vide rammer til at mishandle og genere og vanrøgte deres børn, er vi i Enhedslisten fuldstændig enige med ministeren. Der er behov for meget mere magt til børnene, og der er behov for, at der meget oftere bliver grebet ind over for forældrene og deres måde at behandle deres børn på. Det er vi fuldstændig enige i.

Om det er løsningen, at forældre, der har den vanvittige idé at sende deres børn til et andet land i årevis mod børnenes vilje, bare skal forhindres i at sende dem af sted, så de kan få lov til fortsat at vanrøgte deres børn i Danmark, er vi til gengæld ikke sikre på. Vi mener, der er behov for en generel regel, der giver kommunerne bedre muligheder for at gribe ind og foretage tvangsfjernelser i de tilfælde, hvor de gældende regler ikke er gode nok, og derfor vil jeg gerne spørge: Vil regeringen være med til det? Eller er problemet måske, at regeringens støtteparti, Dansk Folkeparti, ikke vil være med til den slags ting, når det gælder danske forældre, men kun er på banen og kun vil være med til lovgivning, når det gælder udenlandske forældre? Er det det, der i virkeligheden er problemet for regeringen, og er det årsagen til, at spørgsmålet kun kommer op i udlændingelovssammenhæng og ikke i den sammenhæng, det burde tages op i, nemlig alt for mange forældres dårlige behandling af deres børn?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Love og forordninger har hidtil været understøttet af en stærk stammekultur i Danmark, hvor næsten alle rettede ind efter bestemte adfærdsnormer, men i dag er samfundet jo under forandring. Vi så det med Tvindsagen, som førte til, at friskolelovgivningen måtte ændres, og nu ser vi i forbindelse med lovgivning om familier og familiesammenføring, at vi bliver nødt til at gøre noget, som ikke har været nødvendigt hidtil, fordi vi oplever en adfærd, som ikke var mulig tidligere, så problemet ikke var aktuelt.

Det er klart, at spørgsmålet om at sende børn ud af landet hænger sammen med, at der i dag

er flere forældre, der kommer fra andre lande og bosætter sig i Danmark. Det er heldigvis sådan, at selv om børn har nogle forældre, der ikke i alle henseender vil dem det vel, foretrækker de som regel at blive hos dem og blive i skolen sammen med kammeraterne frem for at blive sendt hjem til en onkel eller bedstefar, som måske har langt mindre forståelse for forholdene i Danmark. Derfor synes jeg ikke, at det første, hr. Søren Søndergaard sagde, er så relevant for debatten.

Kl. 15.55

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nej, det synes ministeren selvfølgelig ikke, men jeg synes da, det er oplagt, at hvis et forældrepar sender et barn i en alder af 12, 13, 14 eller 15 år, eller hvor gammelt barnet nu er, til udlandet mod barnets vilje, viser de en komplet uegnethed til at tage vare på barnet, og så er det sådan set ligeegyldigt, hvilken nationalitet de har. Derfor burde de sociale myndigheder have mulighed for at gribe ind.

Jeg forstår på ministeren, at det har de sociale myndigheder ikke, og det har socialchefen i Kalundborg også fortalt ministeren. O.k., så siger vi det, men hvorfor så ikke ændre sociallovgivningen, så der bliver mulighed for at gribe ind over for forældre, der ikke opfører sig ordentligt over for deres børn?

Når man ikke vil det, er det måske, fordi der lige præcis på højrefløjen, bl.a. højrefløjen i integrationsministerens eget parti og Dansk Folkeparti, er folk, som i årevis har kørt kampagner mod tvangsfjernelser og har prøvet at blokere, når de kommunale myndigheder har villet redde børn fra at blive mishandlet af deres forældre. Det er måske derfor, man laver en lov, som lige præcis ikke er farveblind, men er målrettet mod udenlandske forældre i stedet for generelt at være en hjælp til alle de børn, som ikke bliver behandlet ordentligt af deres forældre.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Nu er jeg altså minister for udlændingeloven, som vi drøfter i dag, men det udelukker jo ikke, at man også kan drøfte andre foranstaltninger. Jeg ved, at socialministeren er stærkt optaget af disse ting, og jeg har også lige nævnt nogle af de foranstaltninger, som allerede er truffet.

Når reglerne om tvangsfjernelse ikke er tilstrækkelige, hænger det vel sammen med, at

disse regler henviser til situationer, som adskiller sig fra dem, vi taler om her, hvor forældrene måske ikke har misrøgtet børnene, men har den opfattelse, at de er ved at blive for danske. Det tror jeg ikke der er taget højde for i reglerne om tvangsfjernelse.

Så er der også det særlige forhold, at forældrene spekulerer i udlændingelovens bestemmelser om familiesammenføring, som sikrer, at de kan få børnene tilbage, når de er blevet tilstrækkelig udanske, men nærmer sig den alder, hvor det er tiden at få dem gift og få lavet familiesammenføring i Danmark. Det er problemstillinger, vi ikke har haft før, og det er problemstillinger, der vedrører udlændingeloven, fordi det bl.a. er udlændingelovens regler, der bliver brugt som skalkeskjul. Derfor er vi nødt til også at drøfte problemet på udlændingområdet, ligesom vi drøfter det på socialområdet.

Jeg synes, det er et redeligt standpunkt, når hr. Søren Søndergaard siger, at vi generelt skal skærpe reglerne for tvangsfjernelse, men det er jeg ikke sikker på jeg er enig i. Jeg kan måske godt være enig i, at der er nogle børn, som burde og skulle tvangsfjernes, men ikke bliver det, men det skyldes vist, at de regler, vi har, ikke bliver fulgt.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det kan godt være, det er overflødigt at sige det, men jeg synes, det er nødvendigt at understrege, at her har vi jo den særlige situation, at tvangsfjernelsen af børnene foretages af deres egne forældre, og det vil sige, at enhver parallel med, hvad der ellers foregår i Danmark, er fuldstændig misforstået. Normalt slås familien i stykker ved, at andre fjerner børnene fra forældrene, men her er det forældrene, der fjerner børnene fra sig selv og altså selv slår familien i stykker, og de to ting kan overhovedet ikke sammenlignes. Jeg synes, det er vigtigt at understrege netop det, som ministeren også gjorde i sin tale, nemlig at det er en tvangsfjernelse, som foretages af forældrene selv.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg takker for udlægningen, for det er fuldstændigt rigtigt forstået.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 121:

Forslag til folketingsbeslutning om forbedring af levevilkårene for asylansøgere.

Af Bodil Kornbek (KD) m.fl.
(Fremsat 6/2 2004).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Vi kan alle blive enige om, at udlændinge, der kommer til Danmark for at søge beskyttelse, skal have en rimelig og fair behandling, men regeringen kan ikke tilslutte sig de forslag, der stilles her.

Det foreslås for det første, at de kontante ydelser til asylsøgere hæves til niveauet fra før den 1. juli 2003. Før den 1. juli 2003 kunne udlændinge i visse situationer opnå et højere rådighedsbeløb som asylsøgere end som anerkendte flygtninge i en efterfølgende integrationsfase. Derfor blev rådighedsbeløbet for asylsøgerne i konsekvens af indførelsen af starthjælpen sat noget ned.

Kl. 16.00

Med de nye regler bliver aktive asylansøgere, hvis de er aktive, belønnet med en tillægsydelse, såfremt de udfører deres opgaver på asylcentret og i øvrigt overholder forpligtelserne med hensyn til deltagelse i undervisning og aktivering.

Visse af ydelserne er lavere i den indledende fase og i udsendelsesfasen end i den fase, hvor ansøgeren afventer en afgørelse. Herved markeres det over for asylansøgere i den indledende fase, at det endnu ikke er afklaret, om deres asylsag skal behandles her i landet, og der sendes et klart signal til asylansøgere i udsendelsesposition om, at de pågældendes situation ikke længe